

LỜI GIỚI THIỆU

1. [Những Người Trở Về Từ Cõi Chết](#)
2. [Vết Sẹo Từ Tiền Kiếp](#)
3. [Những Người Bị Di Tật](#)
4. [Người Có Nhiều Vú Và Người Voi](#)
5. [Quả Báo Thể Hiện Qua Bệnh Tật](#)
6. [Con Ranh, Con Lộn](#)
7. [Con Ranh, Con Lộn Tại Anh Và VN](#)
8. [Những Người Đi Vào Quá Khứ](#)
9. [Lái Xe Về Quá Khứ](#)

NHỮNG BẰNG CHỨNG VỀ TÁI SANH

10. [Nhà Nghiên Cứu Hiện Tượng Tái Sanh Ruth Simmons](#)
11. [Người Con Gái Con Ông Cả Hiều Ở Cà Mau \(Vietnam\)](#)
12. [Nhà Báo Ray Bryant \(Anh Quốc\)](#)
13. [Bé Gái Jimmy Ở Canada](#)
14. [Cậu Bé Pauld Traveed](#)
15. [Người Thanh Niên Tên Michael Wright](#)
16. [Sự Trở Lại Của Đứa Con Gái Út](#)
17. [Sự Trở Lại Của Người Chồng Tiền Kiếp](#)

Những Bí Ẩn Về Tiền Kiếp

LỜI GIỚI THIỆU

...Con người là một con vật biết suy nghĩ, biết tư duy; Vì thế, dù bận rộn với bao khó khăn trở ngại trong cuộc sống; dù tin tưởng vào tôn giáo này hay tôn giáo khác, hoặc vô thần đi nữa, con người cũng phải ít nhất một lần trong đời đặt câu hỏi rằng: Tại sao mình lại sinh ra ? Tại sao con người lại đau khổ ? Tại sao trên cõi đời này lại có kẻ giàu người nghèo, và đôi khi sự giàu có không phải là do công lao khó nhọc tạo thành, mà là do những hành động gian tham, tàn ác tạo nên. Điều khó giải thích hơn nữa là tại sao kẻ ác đôi khi lại được trường thọ, hạnh phúc, sang giàu, còn người thiện lương, hay giúp đời, cứu người mà thường gặp nạn, khổ đau, nghèo nàn hay yếu mệnh? Lại có kẻ mới chào đời đã mang dị tật, hoặc đui, mù, câm, điếc, bại, liệt, thiếu hụt tay chân v.v... Nguyên nhân nào đã sinh những trường hợp lạ lùng và vô cùng trái ngược như thế ? Nếu loài người được Thượng Đế toàn năng sáng tạo, thì tại sao Ngài lại thần nhiên trước những bất công vô lý ấy ?

Tất cả những câu hỏi nêu trên, có lẽ sẽ được lý giải phần nào qua sự tìm hiểu, nghiên cứu và nhận định, soi sáng của các nhà nghiên cứu lỗi lạc về những hiện tượng luân hồi, tái sinh, nghiệp quả. Những nhà nghiên cứu này phần lớn là những khoa học gia, những người được xem như đã mạnh dạn bước qua ngưỡng cửa giới hạn của khoa học thực nghiệm để tiến vào thế giới tâm linh có tánh cách siêu nhiên kỳ diệu .....

***** Xin mời các bạn đọc những câu chuyện có thật dưới đây để hiểu rõ thêm về luân hồi, nhân quả, và tiền kiếp... hậu kiếp...

***** Những câu chuyện này được trích từ "Những Bí Ẩn Về Tiền Kiếp Và Hậu Kiếp" của Đoàn Văn Thông biên soạn và nhà sách Nguồn Sống xuất bản.

Những Bí Ẩn Về Tiền Kiếp

NHỮNG NGƯỜI TRỞ VỀ TỪ CÔI CHẾT

Sau đây là tài liệu... đã thu thập được từ những người đã gần gũi với cái chết hay đã có lần sống lại, đã trải qua một đoạn đường vượt xa ranh giới cõi sống và cõi chết, nghĩa là đã bước đi một khoảng đường qua bên kia cửa tử để rồi vì một lý do nào đó lại quay về... và đã sống lại. Sau đây là ba trường hợp của những người chết đi sống lại đã mô tả... và đã đăng tải trong báo Tiền Phong 1992...

1. Một người tên là Iva Brawn, sinh sống ở Lamirada (Cali) đã bị tai nạn xe hơi khi băng ngang qua đường lộ. Người này bị xe hất tung đi rất xa và ngất xỉu. Trong thời gian mê man như chết đó, người này đã thấy nhiều hình ảnh lạ lùng: nguồn sáng từ đâu chói lòa bao phủ và có tiếng nói phát ra từ ánh sáng đó "đừng sợ, con sẽ không sao cả" sau 6 ngày hôn mê, người ta cứ ngỡ rằng bà chết nhưng rồi bà sống lại và bà kể chuyện này cho người chồng nghe. Mấy năm sau, chồng bà Iva Brawn mất và một năm sau, bà Iva đang nằm ngủ bỗng nhiên thấy chồng mình xuất hiện nói với bà rằng: "Cách đây mấy năm, mình có kể cho tôi nghe những gì mà mình đã thấy trong vụ tai nạn xe hơi, nhưng tôi không hiểu, giờ đây tôi đã hiểu nơi đây thật đẹp, nhất là nước. Mình không thể tưởng tượng được là nước ở đây đẹp đến cỡ nào..."

2. Một phụ nữ tên là Sttooksbury kể lại rằng, bà bị chính người chồng dùng dao quyết đâm chết nhưng nhờ bè trên che chở, bà đã được sống lại trước sự kinh ngạc của các y tá, bác sĩ ở bệnh viện. Sttooksbury kể rằng: "Lúc bị ngất đi và được mang vào bệnh viện ai cũng tưởng tôi chết vì máu ra quá nhiều, riêng tôi, tôi cảm thấy như trôi vào một đường hầm tối đen...ở ngưỡng cửa sinh tử, tôi đã trông thấy mẹ tôi đứng đó thật rõ ràng, bà đưa tay vẫy vẫy ra dấu bảo tôi hãy trở về: "Hãy trở lại đi, chưa tới lượt con đâu!".

3. Bà Connie Zickefoose ở Cloverdale (tiểu bang Ohio) kể rằng: Lúc đó tôi đang ở trên bàn sanh, đầu óc tôi quay cuồng rồi một màn đen phủ ập lên... tôi thấy mình đi trên con đường đầy ánh sáng, hoa nở, hồ nước với cá bơi lội muôn màu... Tôi vào một căn phòng, trong đó có chúa Jesus. Chúa ân cần đặt bàn tay lên vai tôi và nói: "Con không vào được đâu! Vì một khi con đã vào thì không thể ra được - phải nhanh lên vì ở đây không có thì giờ, và trên cõi thế giờ của con sắp hết rồi! Thế rồi tôi trở lại, tôi thấy thân thể tôi rõ ràng ở trên bàn sanh, mặt tái nhợt. Các bác sĩ đang yên lặng, có lẽ họ nghĩ rằng tôi đã chết. Rồi tự nhiên họ reo lên vì biểu hiện sự sống của tôi đã thể hiện qua cái máy gắn vào cơ thể tôi..."

Kể từ khi cuốn sách "Life after Life" xuất bản năm 1975, hàng ngàn trường hợp liên quan đến vấn đề tiếp cận với những hình ảnh thấy được sau khi chết được báo cáo, phân tích và nghiên cứu.

Bác sĩ Melvin Morse đã kể lại một trường hợp có thật đã xảy ra như sau:

Vào năm 1982, một bé gái 7 tuổi bị rơi vào một hồ bơi, khi vớt lên, thì bé này đã ngưng thở gần 20 tiếng đồng hồ. Các bác sĩ cho rằng cháu bé này đã chết. Nhưng như có một phép lạ, nhờ hô hấp nhân tạo, cháu bé đã tỉnh lại và sau đó đã kể những gì cháu đã trải qua trong thời gian coi như đã chết ấy. Cháu cho biết đã gặp một người mà cháu nghĩ

rằng đó là Chúa Trời. Người hỏi : "Cháu có muốn ở lại đây không thì cháu trả lời muốn nhưng người lắc đầu: con còn mẹ, con có trách nhiệm với người mẹ đang còn sống, vì thế con nên trở về..."

Ngoài ra cháu còn kể rằng cháu đã gặp nhiều trẻ con và người lớn, những người này đi lại tự nhiên nhưng nét mặt không vui và không rõ nét lắm. Ở đây có nhiều người tập trung như chuẩn bị đi đâu, có lẽ đang chờ tái sinh. Khi bác sĩ Melvin Morse hỏi cháu bé rằng: cháu đã tỉnh lại lúc nào cháu có biết không, thì cháu bé trả lời là khi nghe Chúa bảo con có trách nhiệm với mẹ đang còn sống hãy trở về thì vừa lúc cháu tỉnh lại...

Những Bí Ẩn Về Tiền Kiếp

VẾT SẼO TỪ TIỀN KIẾP

...Dấu tích luân hồi là những gì khả dĩ giúp chứng minh Luân Hồi là có thật, hay ít ra cũng là hình ảnh của dấu ấn một thời quá vãng nào đó ở con người. Để dễ hiểu hơn chúng ta thử đọc câu chuyện có thật sau đây đã xảy ra ở Ấn Độ, mà báo Inda Today đã đăng tải như sau:

Titu là một cậu bé con mới 5 tuổi có cha mẹ là Samti và Makhavia Pratxa ở làng Varkhe... Lúc cậu bé vừa lên năm thì người mẹ rất ngạc nhiên khi nghe cậu lập đi lập lại câu nói lạ lùng:

- "Tôi chính là người đàn ông chủ cửa hàng bán máy phát thanh ở Agra. Vợ tôi là Uma, tôi phải đến đó. Tôi chính là Suresh Verma". Cha cậu bé cũng rất ngạc nhiên khi nghe con nhắc lại câu nói này, người cha kéo con lại phía bên mình và hỏi:

- "Con có thể nói rõ thêm cho ba nghe về điều con nói không?". Cậu bé chậm rãi ngược mắt nhìn vào cõi xa xăm rồi nói:

- "Câu chuyện xảy ra từ thuở xa xưa, nhưng tôi nhớ rõ như mới ngày hôm qua... Hôm ấy tôi lái xe hơi về nhà. Vừa bước xuống xe, tôi đã cất tiếng gọi vợ tôi Uma đâu ! Uma đâu ra xem quà này... Bỗng nhiên tôi thấy có hai người lao về phía tôi và bắn hai phát súng vào đầu tôi. Tôi ngã nhào ngay giữa sân... Trời ơi !..."

Vừa kể đến đây, cậu bé Titu ôm đầu kêu thét lên:

- "Quân giết người ! Quân khốn kiếp!". Rồi liệng đồ đạc vào người cha với vẻ mặt hằn học lạ lùng. Sợ quá, cha mẹ cậu bé vội vã cùng với cậu tìm đến vùng Agra và dò hỏi xem nhà của người bán máy phát thanh ở đâu. Dân chúng vùng đó đã chỉ cho họ một căn nhà ở dưới chân một ngọn đồi . Hai vợ chồng liền đến ngay căn nhà ấy và gặp một người đàn bà ra mở cửa . Vừa trông thấy người đàn bà, Titu chạy lại kêu lên vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ:

- Trời ơi ! Uma !

Người đàn bà ấy chính là Uma. Cha mẹ cậu bé sợ quá đến nỗi gai ốc đầy mình. Ngạc nhiên và kinh hãi hơn nữa là khi họ hỏi về người chồng của bà ta (bà Uma) thì bà này cho biết như sau:

- Chồng tôi đã qua đời từ lâu rồi. Lúc ấy chồng tôi lái xe về nhà thì bị hai người đàn ông nấp sẵn đâu đó bắn chết. Tôi sống với hai con từ đó đến nay.

Điều kỳ lạ hơn nữa là cậu bé Titu đã bất thần hỏi bà Uma một câu khi thấy chiếc xe hơi đậu cạnh nhà:

- Chiếc xe này của ai? Còn chiếc xe của tôi đâu?

Bà Uma vô cùng kinh ngạc và sợ sệt, bà nhìn hai con và trả lời cậu bé với đôi mắt ngơ ngác:

...Chiếc xe cũ bán rồi... nhưng sao cậu bé này lại có cử chỉ và lời nói lạ lùng quá vậy?

Sau khi cha mẹ cậu bé Titu kể hết mọi chuyện cho người đàn bà có tên là Uma nghe thì người đàn bà này lại càng kinh ngạc hơn nữa...

Câu chuyện có thật này mà báo chí Ấn đã đăng tải làm xôn xao mọi người và đã gây kinh ngạc cho giới khoa học không ít. Tại Ấn Độ, tiến sĩ Narender Chadha (đại học Delhi) là giáo sư chuyên nghiên cứu về các vấn đề khoa học và siêu hình đã lưu ý đến câu chuyện này. Đặc biệt giáo sư Eminde ở Đại Học Virginia Hoa Kỳ cũng đã tìm gặp gia đình cậu bé Titu. Điều kỳ lạ được phát hiện sau đó là vết đạn ở gần thái dương nơi đầu cậu bé. Hỏi cha mẹ cậu thì từ ngày sanh ra cho đến lúc 5 tuổi, cậu bé Titu không có một vết thương nào trên người do té ngã hay bị đâm, bắn gì cả. Vết sẹo tìm thấy trên, theo lời kể của cha mẹ cậu bé, có ngay từ khi cậu bé Titu chào đời. Để chắc chắn hơn, các nhà nghiên cứu đã đến ngay nhà họ sinh ở làng Varkhe để yêu cầu được xem lại hồ sơ sinh sản của cậu bé. Trong hồ sơ có ghi một câu "Cháu bé có vết sẹo lạ ở thái dương khi mới lọt lòng mẹ."

Lạ lùng hơn nữa là khi được thân nhân đồng ý để cơ quan điều tra khai quật mộ chỉ của người chủ tiệm Suresh Verma để khảo nghiệm tử thi thì thấy dấu vết viên đạn xuyên qua đầu ở ngay vị trí tương ứng với vết' sẹo xuất hiện nơi đầu cậu bé Titu.....

Những Bí Ẩn Về Tiền Kiếp

NHỮNG NGƯỜI CÓ DỊ TẬT

***** Chuyện có thật về bé Sanjay ở Ấn Độ

Bác sĩ Stevenson đã thu thập vô số chuyện lạ liên quan đến tiền thân của con người. Sau đây là một số chuyện có thật do bác sĩ Stevenson đã đưa ra với đầy đủ bằng chứng.

Câu chuyện xảy ra tại hai ngôi làng ở miền Nam Ấn Độ. Một gia đình nọ có đứa bé mới sinh đặt tên là Sanjay đứa bé này mới lọt lòng mẹ đã có đứa dị tật đó là các ngón ở bàn tay mặt bị cụt. Theo sự chẩn đoán của các y sĩ tại nhà hộ sanh thì đó là dấu tích bẩm sinh. Nhưng đối với bác sĩ Stevenson thì đây là trường hợp trẻ mới sinh ra có các ngón tay ngắn hoặc có khi không có ngón tay và thường thì cả 2 tay. Riêng trường hợp đứa bé này, các ngón ở bàn tay mặt không phải ngắn mà có dạng thể như bị cắt ngang nên đầu các ngón cụt rút lại như thành sẹo. Sự nghi ngờ của bác sĩ Stevenson trùng hợp với hiện tượng lạ kỳ về đứa bé ấy. Đứa bé đã nói với người mẹ một câu làm mọi người ngạc nhiên: "Bàn tay mặt của con ngày trước đã bị các máy quay nghiền nát các ngón. Lúc đó con ở làng cách xa làng này khoảng 8 cây số. Cha mẹ và nah con lúc đó hiện nay vẫn còn sống..." Thế rồi, đứa bé đòi mẹ dẫn mình đến căn nhà ở ngôi làng đó. Tại đó có một gia đình có đứa con trai chết vì bị máy cắt đứt các ngón tay.

Về sau Sanjay đã kể lại như sau : "Lúc tôi đến thì đang có đám cưới trong làng, anh tôi cũng tới dự. Tôi biết ba má và anh tôi (những người thân kiếp trước của cậu bé) nhưng họ không biết tôi , họ chỉ nghe chuyện tôi bảo rằng tôi là con em trong gia đình họ. Nhiều người vừa cười vừa nói như đùa: "Này, cháu bé hãy nói đi, tại sao mấy ngón tay của cháu lại bị đứt vậy? Còn mẹ tôi (người mẹ kiếp trước) thì bảo : "Nếu là con của mẹ thì hãy chỉ cho mọi người cái máy ở đâu, cái máy đã cắt đứt mấy ngón tay con đó?" Sau đó tôi dẫn mọi người đi chỉ chỗ cái máy và lúc đó trong khi mọi người còn đang ngạc nhiên thì tôi quả quyết rằng tôi chính là con của người mẹ kiếp trước đây". Bác sĩ Pasricha đã hỏi Sanjay thật kỹ ông nói : cháu có còn nhớ lần bị cái máy cắt mấy ngón tay như thế nào không? Thì đứa bé cho biết như sau : Người cha của cháu (tiền kiếp) thường uống rượu. Buổi chiều ông về nhà và quay máy, lúc ấy cháu loay hoay bên cái máy và rồi bàn tay bị cuốn vào bánh xe, cháu thét lên, bá cháu cố gắng kéo tay cháu ra. Thế rồi các ngón tay đứt lìa. Mọi người chạy lại. Họ mang cháu đến bệnh viện...Mẹ cháu vừa khóc, vừa bế cháu lên chiếc xe bò..." Và sau đó cháu thiếp đi..vì đường đến bệnh viện quá xa nên cháu đã chết..."

Sau cuộc thử thách thực hư về những gì chứng minh đứa bé trước đây (tiền kiếp) là con của gia đình này, đứa bé được người mẹ ruột (hậu kiếp) dẫn đến nhà của gia đình cha mẹ có người con trước đây chết vì bị cái máy cắt đứt 5 ngón tay. Cuộc hội ngộ thật lạ lùng. Đứa bé đã thốt lên một câu như người lớn: "Tôi đã chết một lần và tôi lại sinh ra một lần nữa và ở đây". Bác sĩ Pasricha hỏi người đàn bà mà đứa bé nhận là mẹ mình rằng: "Nếu quả thật cháu bé này là con của bà, cho dù là ở kiếp trước thì bà tính sau?". Người đàn bà trả lời : "Dĩ nhiên là tôi vui vẻ chấp nhận cháu là con tôi. Cháu đã muốn tôi làm mẹ thì tôi quyết định rằng cháu là con tôi..."

Riêng đối với mẹ mới sinh ra cháu bé thì tình cảnh thật vô cùng nan giải. Bà khóc thút thít nắm tay đứa bé vừa mới chào đời vừa nói: "Con là con của mẹ, Sanjay à !". Thế rồi

chung cuộc, các bô lão trong làng đã đứng ra dàn xếp ổn thỏa. Đứa bé là con chung của 2 gia đình. Giờ đây đứa bé đã là một thanh niên mạnh khỏe và vui vẻ hoà đồng giữa hai nhà. Anh ta thường nói: Khi tôi đến ở nhà này, tôi lại nóng lòng mong về lại nhà kia; rồi khi tôi đến ở nhà kia thì tôi lại nóng lòng muốn về nhà này... Hiếm ai có được nhiều cha mẹ anh em ruột như tôi."

Hiện người con trai tái sanh này có đến 7 người anh. Và cứ đều đặn, anh ở nhà này một tháng rồi lại đến nhà kia ở một tháng. Hai gia đình ở 2 làng cách xa nhau 8 cây số tự nhiên có một mối liên lạc thân tình, đó là đứa con chung của 2 kiếp.

***** Chuyện có thật về cô gái ở Miến Điện

Một trường hợp khác nữa là trường hợp của một cô gái Miến điện (nay đã có gia đình) cô gái này có dấu vết bẩm sinh, lúc sinh ra bàn tay mặt các ngón bị cụt gần sát bàn tay. Cô thường nhớ lại dĩ vãng và dĩ vãng của cô thật lạ lùng, đó là tiền kiếp của cô, một dĩ vãng thật quá xa xăm. Điều đặc biệt lúc ấy cô là một người đàn ông, và người đàn ông này đã tạo nhiều điều đau khổ cho người vợ khiến người vợ phải tự vận. Bà mẹ vợ căm hận, quyết tìm cách trả thù cho con gái nên đã thuê một tay giết mướn, tên này đã dùng một thanh kiếm chém người đàn ông này khi anh ta đang đi xe đạp. Lúc đó vì sợ quá, anh ta vừa đưa tay ra đỡ vừa kêu lên: Trời ơi! Đừng giết tôi!"... Nhưng tên giết mướn đã đưa một đường kiếm cắt đứt các ngón tay người đàn ông và rồi đâm chết. Và bức ảnh mà bác sĩ Stevenson đã đưa ra trong một buổi thuyết trình tại đại học Virginia Hoa Kỳ cho thấy rõ bàn tay cô gái với các ngón bị cụt, đó chính là dấu tích còn lại của kiếp trước của cô và lúc đó cô là một người đàn ông...

Những Bí Ẩn Về Tiền Kiếp

NGƯỜI CÓ NHIỀU VÚ VÀ NGƯỜI VOI

Một trong những trường hợp đặc biệt khác mà từ lâu được các nhà nghiên cứu về sinh lý học cũng như về hiện tượng siêu hình lưu tâm là người có nhiều vú. Charles Darwin đã gọi trường hợp này là một trong những trường hợp của hiện tượng trở lại giống cũ "hiện tượng lại giống". Theo đó thì qua sự tiến hoá của toàn bộ cơ thể một cơ quan nào không còn cần thiết sẽ thoái hóa dần đến rồi mất hẳn. Trong thời gian thoái hoá sẽ còn một giai đoạn chuyển tiếp dài và cơ quan ấy vẫn còn lưu lại trên cơ thể mà cấp độ hiện hữu giảm dần để chỉ còn lại dấu vết ví dụ ở bào thai người có giai đoạn phôi có khe mang như cá... Từ cổ đại, người có nhiều vú được tượng trưng bởi tượng thần Artemisia hay Diana (ở Đông Phương cổ đại). Nhiều nhà nghiên cứu đã sưu tập các trường hợp này khá nhiều.

Năm 1876, Peuch đã thu thập được 77 trường hợp về người có nhiều vú, Engstrom cũng tham gia nghiên cứu. Bartholinus (Thomas) đã quan sát một cá thể dị hình, đó là một người đàn bà có ba vú. Gardner đã mô tả một người đàn bà có 4 vú. Trong khi đó có người đã nhận báo cáo là họ đã gặp một người đàn ông có đến 6 núm vú. Khi người này ở trần nằm ngửa trông phần ngực và bụng anh ta giống như một con heo nái với hai dãy vú. Ngay ở Hoa Kỳ người ta cũng biết nhiều người có nhiều vú trong đó có hai người Việt Nam hiện sống tại California (một người có 4 vú và một người có 6 vú).

NGƯỜI VOI

Ở Leicester có một trường hợp rất lạ về người Voi (elephant man). Đây là một người đứng nghĩa về hình dạng, cách ăn uống sinh hoạt và đi đứng nhưng gương mặt và thân hình phần lớn cấu tạo bởi lớp da sần sùi giống da voi. Điều đáng lưu ý là trước khi người này được sinh ra đời không lâu thì bà mẹ anh ta bị một con voi ở gánh xiếc tấn công nhưng may mắn thoát chết. Người voi đi đứng và nằm ngồi có vẻ khó nhọc vì cái đầu quá nặng. Rồi ngày 11 tháng 4 năm 1890, trong khi đang nằm ngủ trên giường, người voi bất thần trở mình, cái đầu nặng nề đã không chuyển đổi kịp vị thế mới nên đã làm lệch khớp xương cổ. Trong cuốn *Autour du monde* có thuật lại chuyện một người đàn bà tên là Mu Mu (người Sudan - Phi châu) sinh hạ một lần hai bé trai.

Cặp sinh đôi này có dạng thể rất kỳ dị, thoát nhìn vào trông gương mặt giống voi con và hai đứa bé này chỉ sống được một năm thì tự nhiên cả hai đều bị bệnh viêm màng não mà qua đời. Điều đáng chú ý là gia đình dòng họ người đàn bà này chuyên sinh sống bằng nghề săn bắn voi để lấy ngà. Câu chuyện có thật này đã được các nhà nghiên cứu về hiện tượng luân hồi quả báo ghi nhận để giải thích phần nào về vấn đề nghiệp quả. Phải chăng gia đình người đàn bà này đã tàn hại không biết bao nhiêu loài voi mà quả báo tượng trưng là sinh hạ 2 đứa con sinh đôi có dạng thể của loài voi và bị chết yểu? Phải chăng đó là giai đoạn đầu của lời cảnh cáo, nhắc nhở về những hành động mà gia đình dòng họ này đang gieo rắc?

NGƯỜI CÓ LÔNG NHƯ LÔNG THÚ

Đây là trường hợp khá phổ biến trên thế giới từ xưa đến nay và được các nhà

nghiên cứu chụp hình cẩn thận, rõ ràng để làm tài liệu. Phần lớn hài nhi thuộc trường hợp này khi chào đời thân mình có đầy lông, sau đó càng ngày lông càng mọc dài và dày như loài thú. Vào thế kỷ thứ 16, một tài liệu của Aldrovandus đã ghi nhận ở đảo Canary có một gia đình 4 người, tất cả đều giống loài chó lông xù vì từ mặt đến thân mình đều có lông dài bao phủ. Tuy nhiên, họ vẫn ăn uống, sinh hoạt và nói chuyện bình thường.

Năm 1883, người ta đã đem một cô bé người Trung Hoa tên là Krao (lúc đó lên 7 tuổi) đến biểu diễn ở Anh, Pháp, Hoa Kỳ, cô bé chẳng có gì đặc biệt ngoài bộ lông dài và dày màu đen bao phủ toàn bộ cơ thể trông xa chẳng khác nào một con thú.

Ngày 30 tháng 9 năm 1977, ở Trung Hoa có một cháu bé chào đời, cháu bé này được đặt tên là Yu Zhenhuan mà nét độc đáo là cơ thể cháu bé đều phủ bởi lớp lông măng mọc dài, màu đen trông giống một con mèo.

Theo Yule và Crawford, hai nhà sưu tập các dấu vết luân hồi thì ở Miến Điện có một gia đình mà từ cha, mẹ đến con cái và cháu gái đều có lông bao phủ cơ thể. Đặc biệt là ở mặt, có lông măng còn mọc dài bao phủ rất dày trông giống như loài khỉ.

Một nhà báo ở Hồng Kông kể lại rằng: có một gia đình Trong Hoa sống ở Ma Cao có đứa con gái giống khỉ (từ mặt mày tay chân đều có lông mọc dày đáng dấp cử chỉ cũng rất giống khỉ). Cô gái này chỉ cất tiếng nói lí nhí như khỉ vượn chứ không nói được tiếng người và chết năm 1954. Theo người trong vùng cho biết thì cha mẹ cô này chuyên nấu và sản xuất cao khỉ. Người mẹ cô gái hàng ngày phải rạch da và lột da khỉ với từng mảnh lông lớn.

Phải chăng hình ảnh ấy cứ ăn sâu và chồng chất mãi trong ký ức khiến lúc mang thai bà vẫn bị ám ảnh và khiến đứa con khi sinh ra mang hình ảnh của loài khỉ, vượn ? Câu chuyện có thật này đã được đăng tải trong báo hàng ngày của Thượng Hải năm 1955.

Những Bí Ẩn Về Tiền Kiếp

QUẢ BÁO THỂ HIỆN QUA CÁC BỆNH TẬT: NHƯ ĐUI MÙ, CÂM ĐIẾC, CỤT TAY CHÂN, BẠI LIỆT, MÁT MÁU V.V...

Từ ngàn xưa, Ấn Độ giáo và Phật giáo đã đi sâu vào vấn đề này và phát triển thành một triết lý tôn giáo thâm sâu vi diệu xoay quanh vấn đề Luân Hồi quả báo... Một tội lỗi do mình đã gây ra ở kiếp này thì ở kiếp hiện tại hay kiếp kế tiếp sẽ đến với chính mình chứ không phải ai khác. Đau khổ, tai ách, bệnh tật có nguồn gốc cũng từ đó. Sự tàn nhẫn, ác độc là nguyên nhân sẽ gây nên quả báo thể hiện qua các bệnh tật, bệnh nan y và cụt tay cụt chân hay câm điếc v.v...

Trong tài liệu lưu trữ tại viện nghiên cứu về hiện tượng luân hồi tái sinh tại Virginia có ghi lại những trường hợp quả báo thể hiện qua tai nạn và bệnh tật như sau:

***** a) Một người từ lúc sinh ra đã bị mù lòa, mỗi lần đi phải bò, lết, quờ quạng khổ sở. Khi được ông Edgar Cayce dùng thuật thôi miên để tìm về nguyên nhân từ tiền kiếp cho người này thì được biết kiếp trước ông ta là một người Ba Tư rất hung dữ, thường hành hạ những tù nhân bắt được bằng cách dùng dùi sắt nung đỏ đâm vào mắt cho họ mù.

Theo thuyết luân hồi quả báo của đạo Phật thì sự mù loà của một người có từ lúc sinh ra đời là một nghiệp quả báo ứng....

***** b) Qua cuộc tìm về nguồn cội của chứng bệnh máu loãng ở một thanh niên, ông Cayce đã biết được rằng trong tiền kiếp anh này từng gây nên không biết bao nhiêu cuộc tàn sát đẫm máu ở xứ Perou và giờ đây phải nhận cái hậu quả ghê gớm ấy và được thể hiện qua chứng bệnh nguy hiểm gây lo lắng khủng hoảng đến anh ta là bệnh máu loãng.

CÁCH CHỮA BỆNH LIÊN QUA ĐẾN TIỀN KIẾP

Theo nhà Vật Lý học P. Drouot thì phần lớn các sự kiện xảy ra ở qua khứ hay tiền kiếp đều có liên hệ mật thiết với hiện tại. Điều thấy rõ nhất trong các bệnh lý thuộc bệnh di truyền hay nan y. Những bệnh này, theo P. Drouot thường do kết quả của những hiện tượng nào đó xảy ra từ tiền kiếp.

Phương pháp mà nhà Vật Lý học Pháp đang ứng dụng để chữa bệnh thật ra không phải là mục đích tối hậu của ông. Theo ông, có thể chứng minh cho tiền kiếp hay hậu kiếp qua phương pháp chữa bệnh của mình. Phương pháp mà ông đang áp dụng để tìm hiểu tiền kiếp một người nào đó xem ra đơn giản nhưng thật sự là do sự phối hợp của các ngành vật lý học, toán học, điện học, âm học, tâm lý học và cả pháp môn thiền định Yoga nữa...

Năm 1989, tạp chí Paris Match của Pháp đã đăng một bài rất dài trình bày về vấn đề trên, trong đó có nêu những trường hợp lạ lùng như sau:

1) Trường hợp nữ ca sĩ Ariane: "Đây là nữ ca sĩ ăn khách của những năm thuộc

thập niên 80. Tuy nhiên, cô này lại hay hủy bỏ các chuyến đi lưu diễn một cách bất thường mà lý do là vì đau ở cổ họng và cảm thấy hồi hộp khó tả ở ngực nhất là mỗi khi cô được đám đông khán thính giả vỗ tay la ó tán thưởng. Cô đã gặp nhà tâm thần học Dennis Kelsey của Hiệp Hội nghiên cứu và điều trị qua tiền kiếp. Tại đây, cô đã được áp dụng phương pháp đặc biệt giúp ký ức quay về tiền kiếp và với sự trợ giúp của các nhà nghiên cứu, cô đã từ từ thiếp đi vào cơn mê và đã kể lại cuộc đời mình một cách tự nhiên không vấp vấp. Theo lời kể của Ariane thì lúc bấy giờ cô sống ở thời đại cách mạng Pháp đang bùng nổ mạnh. Cô cùng một số nhân vật khác bị bắt chuẩn bị lên đầu đài. Khi cô bị dẫn tới gần máy chém, đám đông la ó vỗ tay vang dậy vì họ hân hoan trông thấy cô và những người khác sắp phải đền tội... Giờ đây, ở kiếp tái sinh này, cô là một ca sĩ, nhưng cứ mỗi lần sắp tiếp cận với đám đông hay nghe tiếng la ó ồn ào là y như dây thanh quản trong cổ cô co rút lại rất dữ dội đến choáng váng và cô như muốn ngất xỉu. Điều kỳ lạ là sau cuộc thử nghiệm ấy, cô Ariane như thờ phào nhẹ nhõm vì đã giải tỏa tất cả những gì bấy lâu tiềm ẩn trong ký ức mình và cũng từ đó, cô không còn bị đau ở cổ như trước nữa..." Điều đặc biệt là sau khi nguyên nhân bí ẩn gây đau ấy đã được phơi bày rõ ràng thì tôi lại bỗng nhiên cảm thấy không còn bị đau ở cổ nữa"... Phải chăng đó là sự tự kỷ ám thị từ tiền kiếp nay đã bị xóa tan...

2) Georges là một trường hợp đáng lưu tâm, ông ta là một người khỏe mạnh nhưng hay cảm thấy bức bối, cáu kỉnh, bất hợp ý. Ông bị chứng khó tiêu một cách h trầm trọng. Mỗi lần nuốt thức ăn và sau bữa ăn luôn luôn cảm thấy khó chịu lạ lùng. Vấn đề này kéo dài từ lúc ông còn uống sữa cho đến khi ông vừa 50 tuổi.

Qua cuộc thí nghiệm, ông Georges cho biết rằng, cách đây gần 200 năm, ông theo một con tàu cướp biển hoạt động trong vùng Ddại Tây Dương. Về sau trogn một chuyến hải hành, tàu bị mắc kẹt trong vùng biển rộng dầy đặc thường gọi là biển Sargasses và họ phải chịu cầm chân tại đó trong khi nước uống và thức ăn ngày càng cạn. Kho lương thực được lệnh khóa lại và canh giữ vô cùng nghiêm ngặt. Riêng chìa khóa thì được giao lại cho Georges giữ. Vì cơn đói hoành hành dữ dội đến mê mờ nên sẵn chìa khóa trong tay, Georges đã lén mở kho lương thực và mặc dù chỉ đánh cắp một nắm thức ăn để qua cơn đói, nhưng hành động ấy đã bị bắt gặp và luật biển đã không tha thứ những kẻ phạm tội. Georges bị ném xuống biển, nơi đây rộng như tóc rối không thể nào xoay sở hay bơi lội được.

Sau khi những gì tàng ẩn nơi tiềm thức thâm sâu của quá khức được làm sống dậy, sáng tỏ, Georges cảm thấy bao tử mình trở nên thoải mái hơn, cơn đau đè nặng nơi bộ máy tiêu hóa giảm dần và ông thoát khỏi những dư âm ám ảnh trong suốt 200 năm và bắt đầu cảm thấy dễ chịu sau các bữa ăn.

Những Bí Ẩn Về Tiền Kiếp

CON RANH CON LỘN LÀ GÌ ?

Trong dân gian Việt Nam con ranh, con lộn là tiếng để gọi con cái sinh ra khó nuôi, thường khi sanh ra vài tháng thì lại chết. Đặc biệt những người mẹ có con trong trường hợp này lại rất mau có thai trở lại, nhưng khi sanh đứa con thứ hai thì đứa bé này cũng ọc, đau ốm hoặc lại chết. Thường khi phải 3 hay 4 lần xảy ra như vậy. Có nghĩa rằng người mẹ khốn khổ này phải chịu đau khổ vì những đứa con sinh ra đều chết và đôi khi sự chết của người con xảy ra cùng trong khoảng một thời gian nào đó giống nhau. Thường thì người con sinh ra khoảng 5 tháng sau thì chết. Đây là một vấn đề kỳ lạ mà chính các nhà y học cũng chưa giải thích được thỏa đáng....

GIẢI THÍCH SỰ KIẾN CON RANH, CON LỘN

Theo quan niệm người xưa và nhất là những người tin vào thuyết luân hồi nghiệp báo thì con ranh con lộn chính là chứng tích của những nghiệp quả mà cha mẹ đứa bé đã gây nên ở tiền kiếp. Có nghĩa rằng ở kiếp trước cha mẹ đứa bé đã làm điều ác nên phải chịu hình phạt ấy. Có thể người mẹ, người cha đã làm hại con cái kẻ khác, hành nghề phá thai hay cố ý làm cho kẻ khác bị hư thai v.v... Giờ đây kẻ đã gây tội lỗi ấy phải chịu quả báo...

Giải Thích Theo Truyền Thuyết Quỷ Phạm Nhan:

Theo quan niệm trong dân gian của người Việt Nam thì những người đàn bà nào có sinh đẻ nhưng không nuôi được con là do bị tà ma hay hồn ma theo đuổi. Tà ma là những vong hồn người chết thường vì lẽ gì đó, theo đuổi ám ảnh khiến người đàn bà ấy không thể gần gũi chồng hoặc nếu có gần gũi phối hợp với chồng và có thai thì khi sinh con, đứa con cũng không sống được bao lâu. Vì những đứa con này thường có sự pha hợp với những vong linh theo ám ảnh người đàn bà nên rất khó sống.

Cũng theo quan niệm trên thì có thể người đàn bà này kiếp trước có chồng và 2 vợ chồng lúc đó gặp trắc trở éo le không sống được bên nhau nên ở kiếp này người chồng của kiếp trước quyết tâm theo đuổi ám ảnh không thôi. Đôi khi người chồng lại bị người vợ kiếp trước ám ảnh. Vì thế mà cặp vợ chồng ở kiếp này khó có con để nối dõi. Ngoài ra, cũng theo quan niệm trên, ngay ở kiếp hiện tại người vợ người chồng trước khi cưới nhau thì một trong hai người đã thề ước với một người khác nhưng vì người ấy chết bởi tai nạn, bệnh hoặc tự vận nên vong hồn người ấy cứ theo đuổi ám ảnh người vợ hay người chồng khiến họ khó có con hay nếu có sinh con thì cũng khó sống. Người xưa tin rằng sở dĩ có con ranh con lộn là do quỷ Phạm Nhan gây ra.

Theo truyền thuyết này thì Phạm Nhan tên thật là Nguyễn Bá Linh là con của hai vợ chồng sống tại huyện Đông Triều tỉnh Hải Dương (đầu đời Trần). Mẹ Linh là người Việt còn cha là người Tàu (Phúc Kiến). Khi Linh khôn lớn người cha đem về Tàu để học thì Linh rất sáng trí khôn ngoan. Về sau đỗ tiến sĩ (đời nhà Nguyên). Nguyễn Bá Linh còn học được phép phù thủy nên trở nên kiêu ngạo thường làm nhiều điều phạm pháp và bị triều đình nhà Nguyên xử phạt tử hình. Gặp lúc quân Nguyên đang chuẩn bị sang đánh Việt Nam, Nguyễn Bá Linh xin được làm tiên phong để chuộc tội. Vua Nguyên đồng ý. Nhờ tài

phù thủy, Nguyễn Bá Linh thắng nhiều trận nhưng trong trận phong thủy chiến ở sông Bạch Đằng, Nguyễn Bá Linh bị một danh tướng Việt Nam là Yết Kiêu có tài lặn sâu và lâu dưới nước, đêm khuya lén lên thuyền bắt sống và dùng dây thừng 5 màu (dây ngũ sắc) trói lại. Nguyễn Bá Linh bị đóng cũi đưa về tỉnh Hải Dương chém. Nhờ phép phù thủy, Linh làm nhiều điều kỳ dị khiến tả đao khiếp sợ không dám chém vì chém đâu xong thì đầu khác lại mọc ra. Chuyện lạ được cấp báo lên Hưng Đạo Vương, ngài liền đích thân gặp Nguyễn Bá Linh và rút kiếm báu của mình ra phạt ngang một đường trước mặt Linh. Đường gươm vút đi như lưỡi tầm sét khiến Linh kinh hãi biết mình khó toàn tính mạng nên cất tiếng hỏi:

- Trước khi chết phải dọn mâm cỗ cho tôi ăn chứ?

Hưng Đạo Vương cả giận thét lên:

- Mày là đồ phù thủy xấu xa, chỉ có máu huyết người đàn bà sinh đẻ dành cho người uống trước khi chết mà thôi.

Nói xong Hưng Đạo Vương trao kiếm cho Đao Phủ để chém đầu Nguyễn Bá Linh.

Sau khi Linh chết, đầu được cho vào một cái giỏ mây đem liệng xuống sông Thanh Lương. Dân chài lưới bắt cá thấy đầu Bá Linh mắc bèo lưới, và lần nào cũng vậy. Sợ quá họ đem chôn đầu của Bá Linh ở cạnh bờ sông. Từ đó Nguyễn Bá Linh thường trở về vùng Đông Triều tác oai tác quái. Vì căm giận lời nguyên rủa của Hưng Đạo Vương, Nguyễn Bá Linh bắt đầu ám ảnh và gây bất trắc cho phụ nữ trong vùng. Khiến vô số sản phụ bị chứng sản hậu, xuất huyết, bị bệnh về đường kinh nguyệt và sinh dục và nhất là sinh con yếu tử v.v... Những người tin vào sự tích này đã dùng câu chuyện này để giải thích hiện tượng con ranh, con lộn.

Và câu chuyện dưới đây là trường hợp con ranh, con lộn.

Hai vợ chồng ông Marius Freres sống tại Lyon (Pháp) sinh hạ một bé trai vào tháng 2 năm 1950. Đứa bé chỉ sống được 3 tháng thì mất. Đứa con thứ hai sinh vào tháng 12 năm đó (sinh sớm) nhưng cũng chỉ sống được 3 tháng.

Một bác sĩ Pháp, ông Maurice quan tâm hiện tượng này khi thấy đứa con thứ 3 của hai vợ chồng Marius Freres lại sinh sớm hơn các thời gian sinh con bình thường và đứa con này cũng chỉ sống được có 3 tháng 10 ngày rồi mất. Bệnh viện Lyon lưu trữ hồ sơ này và cuộc khám nghiệm tử thi đứa bé cùng 2 tử thi trước đó được tiến hành kỹ lưỡng. Một chuyên viên giải phẫu đã tìm thấy một dấu vết màu xám nâu rất nhỏ bằng đầu chiếc đũa nằm ở trong nách đứa bé. Đặc biệt dấu vết này đều xuất hiện ở cả 3 đứa bé và cùng ở tại một vị trí giống nhau là phía trong nách rất khó phát hiện.

Điều kỳ lạ là trước đó hai vợ chồng này sống cuộc đời bình dị nếu không nói là nghèo. Nhưng trước khi họ sinh đứa con đầu lòng độ hai năm thì dân quanh vùng thấy hai vợ chồng ăn xài sang trọng và mua một xe hơi bóng loáng loại đắt tiền.

Năm 1953, bỗng nhiên cảnh sát Pháp ập vào nhà 2 vợ chồng ông bà Marius Freres lục soát và đào bới khắp nơi. Cuối cùng họ tìm thấy vô số nữ trang và tiền bạc. Nhưng điều kinh dị là dưới lò sưởi, cảnh sát đào lên xác một người đàn bà bọc trong một tấm drap, khám nghiệm tử thi, các chuyên viên điều tra thấy một dấu vết thâm tím trong nách người đàn bà ấy. Hai vợ chồng Marius Freres bị bắt. Họ khai là đã dùng độc dược chích vào nách người đàn bà này sau khi chụp thuốc mê bà ta để đoạt viên kim cương đáng giá. (Bà này là dì ruột của ông Marius). Hai vợ chồng đã gọi điện thoại cho bà này và yêu cầu bà đến chơi luôn tiện giúp bà thử nghiệm lại viên kim cương vì bà ta nghi là có giả mạo.

Ông Marius là một người giàu kinh nghiệm về kim hoàn vì trước đó mấy năm, ông ta giúp việc cho một cửa tiệm kim hoàn nhưng bị thải hồi vì tánh ông quá thô lỗ cộc cằn.

Tội lỗi hai vợ chồng đã rành rành. Cuộc điều tra tội phạm khởi sự khi đứa cháu nạn nhân đến khai với cảnh sát là bà này đã đến Lyon và mất tích không còn liên lạc gì về gia đình. Cảnh sát đã phanh dần các mối dây liên hệ và tìm đến nhà hai vợ chồng Marius Freres thăm dò lần đầu bằng cách đột nhập vào nhà và thấy có những dụng cụ khả nghi cũng như chất hoá học lạ dấu sau cánh cửa giả. Riên đối với các bác sĩ theo dõi hồ sơ những đứa con liên tiếp của ông bà Marius chết yếu và dấu vết lạ lùng xuất hiện ở trong nách cả 3 hài nhi, họ cảm thấy có cái gì đó hết sức kỳ dị lạ lùng, đầy vẻ huyền bí khi biết thêm rằng nạn nhân bị chôn dưới lò sưởi cũng có dấu vết y hệt đó. Tại sao lại có sự trùng hợp hết sức lạ kỳ đó? Đã có sự liên hệ nào giữa nạn nhân bị giết một cách mờ ám với 3 hài nhi này?

Những Bí Ẩn Về Tiền Kiếp

CON RANH, CON LỘN Ở NƯỚC ANH VÀ Ở VIỆT NAM

Đối với những nhà nghiên cứu về tiền kiếp và dùng phương pháp của giấc ngủ thôi miên để tìm về quá khứ xa xăm của những kiếp người như ông Cayce thì vấn đề còn có thêm những điểm đáng lưu ý như sau: những linh hồn khi đầu thai thường có sự tự do chọn lựa nào đó vì thế mà một linh hồn sau khi đã chọn cha mẹ làm phương tiện để được tái sinh thì khi đã đầu thai xong có thể cảm thấy thất vọng nơi gia đình đó nên không còn sự ham sống nữa và dựa vào những cơn đau bệnh bất chợt đến mà đứa trẻ sẽ dễ dàng lìa đời. Đôi khi sự chết yểu của đứa con lại là một lời nhắc nhở để người làm cha hay mẹ xét lại những gì mình đã gây ra từ tiền kiếp để từ đó có sự sửa đổi, hoán cải vì sự chết yểu của đứa con là một sự đau thương vô cùng đối với người làm cha mẹ...

Sự kiện con ranh hay con lộn không phải chỉ xảy ra vào thời xa xưa mà thật sự như trên đã nói, xảy ra ở muôn nơi và muôn thuở. Ở Anh, ngay tại thành phố Luân Đôn, có một gia đình gọi là gia đình Mathew, suốt 4 năm, người mẹ lần lượt sinh 4 người con và người con nào tới 3 tuổi cũng đều lìa bỏ cõi đời cả. Điều kỳ lạ là lần có thai thứ tư, người mẹ trước khi chuyển bụng, đang mơ màng trong giấc ngủ bỗng nghe có tiếng nói thì thào bên tai, tiếng nói của một đứa bé: "đây là lần cuối cùng!" và đứa con sinh lần thứ tư này đã chết vừa lúc đúng 3 tuổi. Đến lúc có thai lần thứ 5, người mẹ rất lo sợ, nhưng sau khi sanh, bà cảm thấy nhẹ nhõm trong người. Đứa bé vượt qua giai đoạn 3 tuổi và sống mạnh khỏe cho đến tuổi trưởng thành không đau ốm gì cả.

Một trường hợp khác xảy ra tại VN... Đồng bào ở Quảng Trị khoảng năm 1934, 1936 thường biết rõ gia đình của họ Trần, người chồng là Trần Vĩnh T. và người vợ là Nguyễn Thị H. (quê ở làng Vĩnh Lại, trú tại chợ Sông). Bà H. sinh hạ nhiều lần, chỉ có đứa con đầu là toàn vẹn không có gì xảy ra, nhưng qua mấy lần sinh sau đứa con nào cũng đều chết cả. Bà H. nghe lời những bô lão trong vùng làm dấu trên cánh tay đứa con thứ 3 để xem thử có phải bà đang bị trường hợp con ranh con lộn hay không. Và quả nhiên đến lần sanh kế tiếp trên tay hài nhi mới chào đời có dấu hiệu mà chính người nhà trước đây đã làm dấu lên tay đứa bé trước. Bà mẹ lúc đó sợ quá nổi cả da gà. Đứa bé ấy sau cũng chỉ sống một thời gian ngắn và qua đời. Gia đình bà H. lúc bấy giờ biết chắc họ có "con ranh con lộn" nên từ đó lên chùa làm lễ quy y và làm nhiều việc bố thí, mặc dầu ở Quảng Trị ai cũng biết gia đình bà đối xử tốt với mọi người nhưng có lẽ tiền kiếp của họ đã tạo ác nghiệp nào đó.

Một câu chuyện có thật khác đã xảy ra tại Tân Thạnh Đông (Vietnam) đã một thời làm xôn xao dư luận. Bà Phan thị Bê, 36 tuổi, sinh đứa con đầu lòng mới được 6 tháng thì cháu mất. Không đầy một năm sau, bà Bê lại sinh đứa con thứ hai, lần này cháu bé chỉ sống được năm tháng rồi cũng qua đời. Người nhà lo sợ mời thầy cúng nổi tiếng trong vùng đến giải họa vì người chồng của bà Phan thị Bê nghi rằng vợ mình bị ma quỷ quấy phá. Khi thầy Ròn đến hỏi qua sự việc và quan sát tướng cách hài nhi, ông thầy đi đến một câu kết luận: "đây là con ranh, con lộn đích thị rồi!" trước khi đem hài nhi đi chôn cất, thầy Ròn yêu cầu bà Bê để ông lấy một ngón út ở bàn tay trái đứa bé làm bằng chứng sau này. Thế rồi ông thầy Ròn cáo từ. Bà Bê lại sinh con lần thứ ba và lần này cũng ở thời gian rất sớm chưa đầy một năm sau khi đứa con thứ hai qua đời. Hôm đi sanh, bà Bê đang còn nằm thiêm thiếp thì người chồng đã yêu cầu bà mẹ cho vào xem con và cái mà

anh ta muốn xem trước tiên không phải là gương mặt đứa bé mà là bàn tay trái của nó. Các ngón tay từ từ được kéo ra và bắt chợt mặt anh ta tái nhợt vì rõ ràng ngón tay út của đứa bé không có. Nhìn kỹ ngón út như bị teo rút lại tận bàn tay như là vết sẹo . Bà mẹ (tên là bà Cam) sau khi biết rõ mọi chuyện đã cùng với chồng bà Bê hết lời an ủi vỗ về bà Bê . Lần này thầy Ròn lại được mời đến, ông quan sát bàn tay đứa bé và nói một câu như đinh đóng cột: "chuẩn bị áo quan cho nó. Nó sẽ ra đi đúng thời gian mà trước đó nó đã ra đi . Đây chính là con ranh con lộn..)

Quả nhiên, sau đó gần 6 tháng, đứa bé không đau không ốm, chỉ sau một lần bị ọc sữa rồi nhắm mắt lìa đời . Ông thầy Ròn khi đó mới lập bàn cúng và làm phép trừ tà. Ông khuyên hai vợ chồng bà Bê nên tìm một đứa con nuôi và mấy tháng sau bà Bê xin được một cháu bé (con lai và chính đứa con lai này mà năm 1988 bà cùng chồng và một đứa con trai tên Long sinh năm 1976 qua Hoa Kỳ theo diện con lai). Sau khi có một đứa con nuôi, vợ chồng bà Bê phần nào đỡ hiu quạnh nhưng trong thâm tâm họ vẫn mong ước có một đứa con chánh thức của chính họ. Thế rồi tháng 4 năm 1976, bà Bê sinh hạ một cháu trai, lần này hai vợ chồng nhẹ hẫng người vì đứa bé có đủ các ngón tay ở cả hai bàn tay . Ông thầy Ròn lại được mời tới hỏi ý kiến tức thì vì nhà ông ở gần đó. Ông thầy Ròn vừa quan sát đứa bé vừa gật gù nói:

- "Được rồi! Con ranh con lộn không còn phá nữa, nhưng gia đình ông bà phải làm như vậy ...", nói xong ông bảo người nhà quán tả cho đứa bé thật ấm và đem một chiếc chiếu nhỏ xếp làm tư để ở bên vệ đường gần bụi cây và đặt đứa bé lên chiếu . Một người hàng xóm được yêu cầu đi ngang qua đó nhờ chút việc và bắt đầu người này thấy hài nhi ai để bên vệ đường. (Dĩ nhiên người này sẽ kêu lên và người nhà sẽ mách nước cho người ấy ẵm cháu bé lên để được phước và ngay lúc đó chị Phan thị Bê đã được ông thầy dặn dò kỹ lưỡng chạy ra xin đứa bé ấy về nuôi). Như thế, dù là con mình cũng vẫn làm như không phải là con. Đây là phương cách mà người xưa thường dùng để mong trừ khử chuyện con ranh con lộn.

Quả thật sau đó, cháu bé được mạnh khỏe và hiện nay đang sống tại Hoa Kỳ...

Những Bí Ẩn Về Tiền Kiếp

NHỮNG NGƯỜI ĐI VÀO QUÁ KHỨ

...Song song với hiện tượng nhớ về tiền kiếp xa xăm, hiện nay các nhà nghiên cứu còn quan tâm hơn nữa về một số hiện tượng khác tương tự đó là hiện tượng thấy được sự việc trong quá khứ và cả trong tương lai nữa.

Mùa hè năm 1901 có hai người phụ nữ tên là Eleanor Hourdain và Anne Moberly đi thăm các lâu đài nổi tiếng của Pháp. Nơi họ say mê nhất qua sách vở báo chí và nhất là qua tài liệu lịch sử là Điện Versailles. Ngôi biệt điện nguy nga vĩ đại nổi danh trên thế giới qua các triều đại vua chúa vàng son của nước Pháp được xây dựng bởi vua Louis thứ XIII và sau đó được các vua Louis kế tiếp phát triển thêm. Ngay bước xây cất đầu tiên, ngôi biệt điện này đã tiêu hoang phí hết 100 triệu đô la chứ không phải tính theo tiền phật lạng. Hằng năm du khách đến thăm điện Versailles rất đông nhưng hai phụ nữ này chỉ thích tự mình đi thăm không qua một tổ chức hay một phái đoàn du lịch nào. Họ không muốn bị lệ thuộc vào nhiều hoàn cảnh và thời gian đi lại vì họ rất thích nghiên cứu lịch sử. Với một cuốn chỉ nam du lịch Pháp bỏ túi, hai người đàn bà này đã lần mò để đến những nơi mà họ ưa thích tìm hiểu.

Đầu tiên, cả hai lên ô tô và khi ô tô tới bến xuống xe họ đã đến nơi nếu họ quẹo tay mặt nhưng họ lại xuống xe và đi tiếp một đoạn đường khá xa. Sau đó họ thấy một con đường nhỏ, một con đường vắng tanh, đó là con đường đất dẫn vào một đám cây xanh ngát. Sẵn óc tò mò và thích du lịch thám hiểm, hai người đàn bà với túi xách trên tay đi lần theo con đường. Không gian êm lả lả thường, xa xa là khu rừng thông ngút ngàn. Họ phân vân và có cảm giác mình bị lạc đường. Nhưng họ thấy có nhiều ngôi nhà nông dân đằng xa rồi thấy bên đường cái cào sắt và cái xẻng đặt gần chiếc xe cút kít. Họ gặp nhiều người trên đường lúc đầu là hai người đàn ông mặc áo choàng màu xám xanh, rồi nơi thêm một túp lều, cô Jourdain thấy một người đàn bà lớn tuổi đang đứng với một cô gái trẻ. Sau vài phút, họ lại gặp một người đàn ông cũng mặc áo choàng và đầu đội mũ rộng vành. Người đàn ông này có gương mặt lầm lì, xám xám và điểm chấn rỗ hoa. Bà Ann Moberly định hỏi thăm đường nhưng thấy dáng dấp và vẻ nghiêm khắc của người đàn ông này nên không hỏi nữa thì vừa lúc đó có một người đàn ông từ xa chạy lại đứng trước mặt họ và nói có vẻ sốt sắng:

- Tôi có thể dẫn các bà đi nếu các bà cho phép!?

Bà Anne và cô Jourdain cảm thấy vui vui và họ cảm ơn người đàn ông đã ngỏ ý muốn dẫn đường cho họ. Họ qua một cây cầu nhỏ bắc ngang qua một con suối mà tiếng nước suối đổ sao nghe xa xăm nhẹ nhàng như xem qua màn ảnh chỉ có hình mà không có tiếng động. Người đàn ông dẫn họ qua cầu rồi từ biệt. Trước mặt hai người là một khoảng yên tĩnh khác. Một người đàn bà đang trầm ngâm ngắm nghía bức tranh bà đang vẽ. Họ lại gặp hai người đàn ông đi tới, yên lặng và nhẹ nhàng như hòa vào cái tĩnh mịch của vùng đất mà họ đã đi qua. Đâu đâu cũng đều nhuốm vẻ thâm trầm, lặng lẽ. Khi vừa đến một căn nhà gần cuối đường họ mới nghe thấy quang cảnh ồn ào vui vẻ phát ra, họ nhìn vào và biết đó là một cuộc đám cưới linh đình. Một người đàn ông bước ra đưa cao ly rượu chào đón họ...

Hai phụ nữ cảm thấy mỗi chân và họ ngồi lên một tảng đá lớn bên hàng cây râm mát để nghỉ mệt. Gần chiều họ quay trở về. Điều kỳ dị là con đường họ đi qua còn đó nhưng tất cả những gì họ đã thấy đều như tan biến cả, không còn ngôi nhà ồn ào náo nhiệt, không còn người đi lại, chẳng thấy túp lều ở đâu và cả xe cút kít và cào xeng... Hai phụ nữ trở về Balê (Paris) mỗi người đều mang tâm trạng hoang mang kỳ lạ về những gì mình đã thấy. Họ thì thào hỏi nhau như sợ nói to ra sẽ động tới những gì linh thiêng huyền diệu nhất. Họ xem các tập ghi chép của nhau và xác nhận rằng mỗi người đều thấy rõ ràng những hình ảnh xảy ra trước mắt mình không có gì sai lệch.

Điều kỳ dị là họ nhớ lại những căn nhà xưa, những túp lều và cách trang phục của những người mà họ gặp. Xem lại bản đồ và sách chỉ dẫn, họ thấy không thể có vùng đất nào như họ đã đi qua có trong tài liệu cả. Hơn nữa những gì họ thấy không thể nào có được vào thời đại họ đang sống nhất là những kiểu mũ, nón, áo quần mà họ đã thấy ở những người mà họ đã gặp. Tài liệu lịch sử cho biết những gì mà họ đã thấy chỉ có ở thời đại cách xa thời đại họ đến gần 200 năm.

Khi đọc kỹ lại nhật ký của nhau, hai phụ nữ thấy có một điều lạ là trong khi bà Anne Moberly thấy người phụ nữ vẽ tranh bên kia cầu thì cô Jourdain lại không thấy. Còn khi Jourdain thấy người đàn bà lớn tuổi và cô gái ở túp lều thì bà Anne Moberly lại không thấy. Nơi mà hai phụ nữ trước đó quyết định viếng thăm là khu nghỉ mát nổi tiếng Petit Trianon, đó là khu nghỉ hè của Hoàng Hậu Marie Antoinette.

Bà Anne Moberly và Jordain cảm thấy như họ đã gặp phải một trường hợp dị thường. Nếu chỉ một người đơn độc gặp phải hoàn cảnh ấy thì có thể họ sẽ cho là một giấc mơ qua hay là một ảo giác (hallucination) mà họ đã trải qua. Nhưng ở đây chính cả hai người đều đã cùng đi và cùng thấy những cảnh tượng như nhau (chỉ ngoại trừ 2 sự kiện vừa kể trên). Vậy có cái gì đó lạ lùng đã xảy ra và đã, đang hiện diện kề cận bên những gì gọi là cõi thể gian. Phải chăng cái quá khứ vẫn nằm mãi bên cái hiện tại?

Vốn là người thích mạo hiểm, tìm tòi, nghiên cứu, hai phụ nữ ấy quyết định thử lại một chuyến du hành đến khu nghỉ mát Pettit Trianon lần nữa. Họ lại đi vào con đường nhỏ yên lặng. Khi gần đến công viên đầy hoa lá, họ bỗng nghe tiếng nhạc thoang thoảng và từ xa có hai người công nhân đội mũ màu xanh đỏ đang mang củi lên chiếc xe nằm gần một mô đất cao.

Sau đó, cả hai phụ nữ đến gặp người trông coi khu nghỉ mát Petit Trianon. Người này sau khi nghe hai cô gái kể lại mọi sự họ đã trông thấy (cũng như những gì họ đã ghi chép trong cuốn nhật ký) thì chỉ lắc đầu và nói: "Tôi xin phát biểu là tất cả những gì hai cô đã trình bày đều là của quá khứ vì tôi là người trực tiếp coi sóc khu này đã lâu năm, tôi chưa bao giờ trông thấy những người như đã kể, hơn nữa, với những áo quần nhà cửa, vật dụng ấy chỉ có thể thấy được cách đây hơn một thế kỷ mà thôi". Nhận thấy những gì mình kể lại đều khó được ai chấp nhận hay giải thích. Cả hai phụ nữ lại đến khu Versailles lần nữa. Nhưng lần này, tất cả những gì họ thấy đều không còn nữa. Họ chỉ còn một quyết định là đến thư viện lớn nhất là viện chuyên về lịch sử để tìm lời chứng nhận và giải đáp qua tư liệu mà thôi. Tại đây, qua các tài liệu lịch sử, phong tục học và xã hội học của nước Pháp, họ ghi nhận lại rằng những trang phục mà họ đã thấy qua những người xuất hiện ở Pettit Trianon là trang phục của thời đại vua Louis. Nơi họ đến khi qua cầu là nơi Hoàng Hậu Marie Antoinette đến nghỉ ngơi vào mùa hè. Người phụ nữ ngồi bên giá vẽ mà bà Anne Moberly thấy chính là hoàng hậu Marie Antoinette.

Câu chuyện lạ lùng mà Eleanor Jourdain và Anne Moberly đã trải qua chẳng bao lâu lôi cuốn một số nhà nghiên cứu về các hiện tượng siêu hình. Các nhà sưu tập sử liệu cũng đã góp Phần tìm hiểu về những gì mà tập bút ký của hai phụ nữ này có ghi lại. Trong

một bản tài liệu lịch sử người ta thấy có nhắc đến túp lều ở Trianon, nơi đây có hai người sinh sống là một cô bé 14 tuổi và người mẹ của cô.

Còn người đàn ông có gương mặt nghiêm khắc với những chấm rỗ là người quen thân của Hoàng Hậu thường để chơi mỗi khi Hoàng Hậu đến nghỉ mát vào mỗi dịp hè ở khu này. Riêng về cây cầu mà hai phụ nữ đi qua với dòng suối êm dịu như mơ nay không còn thấy thì lại có một tài liệu được phát hiện vào năm 1913 qua một bản đồ vẽ chi tiết địa điểm, địa danh của vùng Petite Trianon do chính người làm vườn của Hoàng Hậu Marie Antoinette vẽ, trên bản đồ này có vẽ hình cây cầu bắc ngang qua một con suối.

Như thế, mọi thứ mà hai phụ nữ Moberly và Jourdan thấy lần lần đều đã được xác nhận và như thế, rõ ràng họ đã một đôi lần đi vào quá khứ mà họ không ngờ. Điều cần biết thêm là hai phụ nữ này đều là những nhà trí thức, bà Anne Moberly là hiệu trưởng của trường College St. Hugh thuộc đại học Oxford, cô Eleanor Jordan là nhà nghiên cứu sử và là giảng viên về ngôn ngữ Pháp. Hai người này không phải là dân Pháp. Họ đến tham quan nước Pháp vào mùa hè năm 1901. Tư liệu về câu chuyện của họ hiện nay vẫn còn lưu trữ tại thư viện Bodleian của đại học Oxford.

Những Bí Ẩn Về Tiền Kiếp

LÁI XE VÀO QUÁ KHỨ

Khi nhắc đến vấn đề đi vào quá khứ, người ta không thể quên những chuyện lạ có thật do Hans Holzer, một nhà nghiên cứu về các hiện tượng siêu tâm lý kể lại như sau:

Năm 1964, một người đàn ông tên là Robert Cory (một con người khá nổi tiếng trong làng văn học nghệ thuật tại Hoa Kỳ) đã lái xe trên đường đến Los Angeles. Hôm đó trời quang đãng. Vì đường xa nên khi đến địa phận Oregon thì trời vừa tối nhưng ông Cory vẫn tiếp tục cuộc hành trình. Bỗng nhiên một trận bão tuyết nổi lên lại gặp lúc xe ông đang trên dốc núi. Ông buộc lòng phải ngưng xe lại để quan sát tình hình vì tuyết đổ liên tục và đường lại cheo leo. Ông vừa xuống xe thì thấy từ xa có ánh sáng chiếu như có đèn ai đang mở dò đường. Ông Cory liền cho xe chạy đến đó xem thử. Tại đây chẳng có ai. Mọi vật hoàn toàn yên lặng. Chỉ có bảng chỉ đường sáng lóa như được chiếu sáng bởi một nguồn sáng nào từ đám mây. Theo bảng chỉ đường, ông Cory cho xe chạy xuống núi và cuối cùng ông thấy trước mặt một vùng có nhà cửa mà đường sá thì có vẻ cũ kỹ, đầy ổ gà sồi sụp. Ông dừng xe lại trước một ngôi nhà bằng gỗ rộng lớn mà ông nghĩ đó là khách sạn. Ông Cory quyết định nghỉ tại đây vì trời còn xấu. Ông bước vào ngôi nhà lớn ấy. Dọc hành lang ngôi nhà lớn ấy được trang hoàng bằng những chiếc đầu các loại thú. Có những tấm bảng gỗ tróc sơn nứt nẻ có ghi các năm 1800.

Điều kỳ dị ngôi nhà vắng vẻ lạ lùng không một bóng người. Ông định trở ra nhưng lại thấy có lửa cháy bập bùng ở lò sưởi phòng khách lớn nên lại đẩy cửa bước vào. Trời lạnh như cắt nên ông phải cần được sưởi ấm. Ông đến bên lò sưởi và ngồi lên chiếc ghế dài. Cạnh đó ông thấy cái bàn nhỏ, trên bàn đặt cái điện thoại mà nhìn kỹ thì đây là loại điện thoại quá xưa cũ mà hầu hết các cơ sở làm ăn khắp nước Mỹ chẳng bao giờ tìm thấy có, đó là loại điện thoại phải quay số rườm rà trước khi gọi. Tuy nhiên ông Cory cũng phải dùng đến cái điện thoại này để gọi về nhà báo tin cho người thân. Nhưng cái máy hình như không còn hoạt động nữa. Ông Cory cảm thấy mỗi mệt và buồn ngủ. Bỗng nhiên cái vắng vẻ yên lặng ấy ông bỗng nghe có tiếng động, tiếng động rất nhẹ và ông thấy một ông già đang từ tầng lầu trên đi xuống. Ông Cory tưởng đó là người quản thủ khách sạn. Nhưng khi nhìn kỹ lại, ông cụ giống một người nông dân ở vùng quê xa xôi nào đó vì nhìn lối ăn mặc và cử chỉ thấy ông ta thật vụng về thô lỗ cục mịch vô cùng. Ông cụ lăm lăm đi đến bên lò sưởi và coi sự xuất hiện của ông Cory là tự nhiên - Có lẽ vì đây là một khách sạn - Thế rồi ông Cory ngủ thiếp đi trên cái ghế dài.

Sáng hôm sau, ánh nắng xuyên qua cửa kính chiếu vào mắt khiến ông Cory chợt tỉnh. Ông thấy có nhiều người xuất hiện trong khách sạn mà phần lớn là những người già. Nhiều người nhìn ông nhưng có vẻ lơ đãng không quan tâm. Ông Cory đã đến bên những người ấy để hỏi về ngôi làng xa lạ này và luôn tiện hỏi thăm có trạm xăng nào ở gần đây không? Ông mơ màng như thấy ít người đáp lời và nếu có thì những lời nói của họ không có mạch lạc hoặc chần gù ăn nhập gì với câu hỏi mà ông đã nêu ra cả. Ông Cory cảm thấy hoang mang trong lòng. Cái cảm giác trống vắng, lẻ loi, lạ lùng bỗng đến với ông thật nhanh theo giòng linh cảm. Ông hỏi: Đây là đâu xin các ông vui lòng cho biết? Hiện tôi đang ở đâu đây? Có vài người bước tới nhìn ông và hình như có người cầm tay ông, ân cần vỗ về và chỉ đường cho ông rồi sau cùng nói: Ông đừng sợ! Chẳng có gì phải sợ cả.

Ông Cory chợt nhớ đến chiếc xe, ông chạy ra khỏi khách sạn. Chiếc xe ông vẫn còn đó. Ông mở cửa xe và nổ máy chiếc xe chuyển động và ông Cory vội vã như muốn thoát khỏi một nơi thâm trầm kỳ bí chưa từng thấy này. Chiếc xe băng qua những con đường gập ghềnh. Ông Cory thấy một vài người lầm lũi bước đi 2 bên đường. Những người này ăn mặc những áo quần mà hình như chỉ thấy đâu đó trong sách vở, từ điển. Ông Cory có cảm tưởng như đó là những kiểu áo quần ở thời đại xa xưa nào đó. Điều kỳ dị hơn nữa là trong khi lái xe ra khỏi vùng này, ông có cảm giác như xe đang di chuyển trong lớp sương mờ.

Về sau, câu chuyện có thật mà ông Cory đã trải qua được nhiều nhóm nghiên cứu về những vấn đề không thể giải thích ghi nhận. Người ta không loại bỏ việc xác định lại vùng hoang dã, nơi ông Cory lái xe đến đó và vùng dân cư cùng ngôi nhà lớn mà ông đã bước vào nhủ qua một đêm. Tài liệu lưu trữ tại thư viện lớn ở đây cho biết xưa kia đây là vùng thưa dân, nhưng có ngôi nhà Bưu Điện Quốc gia lớn tên là US Post Office National, Indiana. Đó là khoảng những năm 1850, 1851, v.v... Rồi tám mươi năm sau đó, nghĩa là vào năm 1930 thì nơi đây biến thành bệnh viện lớn dành cho các cựu chiến binh. Vậy, rõ ràng ông Cory đã tình cờ đi ngược dòng thời gian và vào quá vãng cách thời đại ông đến hơn cả trăm năm.

Một hiện tượng tương tự cũng không kém lạ lùng đã xảy ra khi hai nhà leo núi kỳ cựu là Donald Watt và George Bruce trong chuyến leo núi (tháng 5 năm 1987), cả hai đều thấy rõ ràng có một ngôi nhà hai tầng nằm bên bờ hồ Mullardoch gần Cannich xứ Scotland rất nên thơ. Nhà có vách xây bằng đá Hoa Cương (Granite) và trông khá bề thế, đầy tiện nghi. Trước đó hai người này đã nghiên cứu kỹ qua bản đồ chi tiết của vùng mà họ sẽ đến và không có dấu vết gì ghi chú về căn nhà nói trên. Khi cả hai thấy ngôi nhà đó họ vô cùng ngạc nhiên và tưởng như là một chuyện kỳ khôi vì không thể nào có ngôi nhà xuất hiện ở một nơi hoang vu lạ lùng như thế được. Tuy nhiên sự kiện xảy ra sau đó càng làm họ ngạc nhiên nữa khi cả hai sau một hồi leo núi quay lại nhìn thì không thấy ngôi nhà ấy đâu nữa. Khi trở xuống, họ đi vòng khắp hồ nhưng ngôi nhà đã hoàn toàn biến mất. Cả hai nhà leo núi ghi lại những gì mình thấy vào nhật ký. Sau đó, các tài liệu tra cứu có liên hệ về vùng này được các nhà sưu tập nghiên cứu phân tích và kết quả người ta được biết rằng khoảng những năm 1950, ở đây có một số nhà cửa được dựng lên trong đó có một cơ sở nghiên cứu của nhà nước. Rồi vì một vụ ngập nước làm ngôi nhà bị chôn vùi xuống đáy hồ. Khi hai nhà leo núi trông thấy lại ngôi nhà thì rõ ràng ngôi nhà ấy là hình ảnh của quá khứ, một hình ảnh mà trước đó khoảng 30 năm nó là sự thật. Như vậy, hai nhà leo núi George Bruce và Donald Watt đã thấy được hình ảnh của quá khứ...

Những Bí Ẩn Về Tiền Kiếp

NHÀ NGHIÊN CỨU HIỆN TƯỢNG TÁI SANH RUTH SIMMONS

Lịch sử về nguồn gốc của thuyết tái sinh thật quá lâu đời, có thể nói thuyết này xuất hiện từ khởi thủy của nền văn minh nhân loại như Đại Đức Dhammananda đã phát biểu, tuy nhiên trước đây thuyết này vẫn bị nhiều người cho rằng đó chỉ là một thuyết hoàn toàn có tính cách tôn giáo mà thôi. Mãi đến sau này, các nhà nghiên cứu, nhất là các nhà khoa học đã bắt đầu đi sâu vào lãnh vực tìm hiểu vấn đề tái sinh. Không ai tưởng tượng được một vấn đề lúc đầu được xem là có tính cách tôn giáo, siêu linh và có khi còn gọi là mơ hồ nửa lại đã và đang được vô số các nhà khoa học ở thế kỷ 20 đổ xô vào nghiên cứu, phần lớn họ là những nhà vật lý, những giáo sư, những bác sĩ, những nhà báo... Họ làm việc hết sức vô tư mà chủ đích là mong tìm được lời giải đáp cho vấn đề vì khắp nơi trên thế giới (chớ không riêng gì một nơi nào) hiện tượng luân hồi tái sinh mãi mãi diễn ra như luôn luôn thách thức và kêu gọi trí tò mò của họ.

Paris Match là tạp chí có tiếng không những ở nước Pháp mà còn khắp thế giới đã đăng tải câu chuyện lạ kỳ có thật của cô Ruth Simmons là nhà nghiên cứu về hiện tượng luân hồi tái sinh. Cô đã nhờ nhà thôi miên lỗi lạc là Morey Benstein giúp tìm lại tiền kiếp của mình. Sau những lần được đưa vào giấc ngủ thôi miên, cô Ruth Simmons đã thấy rõ từng giai đoạn thời gian mà cô đã trải qua nhất là từ năm một tuổi đến năm mười tuổi. Cô mô tả tiền kiếp của mình một cách chi tiết. Cô cho biết, kiếp trước mình là một cô gái trẻ bình thường thuộc dòng họ Murphy người Ái Nhĩ Lan. Năm 1921 cô qua đời, nhưng năm 1923 cô mới lại tái sinh vào làm người con gái thuộc dòng họ Simmons với tên là Ruth tại Hoa Kỳ. Khi được hỏi tại sao cô qua đời năm 1921 nhưng tái sinh vào năm 1923 thì cô Ruth cho biết như sau: "Một người chết đi không chắc là được tái sinh liền mà đôi khi còn trải qua nhiều năm chờ đợi điều kiện thuận hợp cho sự đầu thai của mỗi linh hồn vì thế mà đôi khi có sự mất liên tục. Cô còn cho biết: "Sau khi được an táng, tôi chưa thể đầu thai trở lại nên phải ở tình trạng dật dờ vô định, trạng thái mà con người thường gọi là ma."

Ruth Simmons về sau rất nổi tiếng, các nước Âu Châu, Mỹ Châu rất thích đọc chuyện người đàn bà này vì chính cô ta là người nghiên cứu hiện tượng tâm linh siêu hình, vừa là người có kinh nghiệm về những gì liên quan với lãnh vực ấy.

Những Bí Ẩn Về Tiền Kiếp

CON GÁI CON ÔNG CẢ HIÊU Ở CÀ MAU (VIỆT NAM)

Thượng Tọa Thích Thiện Hoa đã nêu lên một số bằng chứng về hiện tượng luân hồi, những bằng chứng này được ghi lại trong cuốn Phật học Phổ Thông xuất bản tại Việt Nam vào cuối năm 1990. Sau đây là một trong những bằng chứng ấy:

Câu chuyện có thật này xảy ra tại làng Tân Việt ở Cà Mau (vùng Đầm Giời). Ở đây có một gia đình gồm hai vợ chồng và 3 người con. Người cha trong gia đình này là ông Cả Hiêu. Cô con gái trong gia đình được ông Cả Hiêu cưng chiều như trứng mỏng nhưng không may, cô bị bệnh và qua đời lúc 19 tuổi. Cả nhà ai cũng đau buồn thương xót, ông Cả Hiêu thì như điên như dại.

Câu chuyện không chấm dứt ở sự qua đời của cô gái mà lại là chuyện bắt đầu vì do sự trùng hợp nào đó, (mà sau này người trong hai vùng này mới tìm thấy thêm chi tiết). Ở cách làng Tân Việt cũng có một cô gái bị bệnh (cùng thời gian với cô con gái ông Cả Hiêu) và qua đời. Người nhà khóc lóc, lo việc táng liệm thì bất ngờ ngày hôm sau cô gái sống lại làm mọi người vừa mừng vừa sợ. Cô gái tự nhiên mạnh khỏe, như không có gì gọi là đau ốm bệnh hoạn cả. Điều lạ lùng là từ khi sống lại, cô gái này cứ một mực đòi người trong gia đình đưa cô đến nhà ông Cả Hiêu. Mọi người trong nhà đều hết sức ngạc nhiên vì không biết ông Cả Hiêu là ai. Khi hỏi cô gái thì cô cho biết cha của cô chính là ông Cả Hiêu người làng Tân Việt. Người nhà nghĩ rằng cô gái có lẽ bị ma nhập, quỷ ám nên lo sợ, đi tìm thầy về cúng và trừ tà. Nhưng cô gái vẫn khẳng định đòi đi gặp cha mình và bảo rằng cô biết rõ đường đến nhà ông Cả Hiêu. Cô mô tả đường đi, tả ngôi làng, tả cái nhà, số nhà từng chi tiết và kể về những người nhà ông Cả Hiêu nữa. Cô gái bảo ông bà Cả Hiêu là cha mẹ ruột của mình. Cuối cùng cha mẹ cô gái buộc lòng phải cùng đi theo chuyến xe đò đến làng Tân Việt để tìm hiểu thực hư.

Khi đến bến xe, mọi người xuống xe còn đang bối ngỡ không biết đi theo hướng nào để về nhà ông Cả Hiêu thì cô gái nói: "Đừng có ngại, để con dẫn đường cho". Thế rồi khi đến cổng nhà ông Cả Hiêu, cô gái tỏ vẻ mừng rỡ vô cùng và chạy nhanh vào nhà. Lúc đó hai vợ chồng ông Cả Hiêu đang ngồi trong nhà. Cô gái chạy lại ôm chầm lấy ông Cả Hiêu vừa khóc vừa nói: "Ba ơi, con đây ba ơi!" Hai vợ chồng ông Cả Hiêu còn đang ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì xảy ra thì vừa lúc cha mẹ cô gái bước vào nhà kể lại chi tiết câu chuyện cho vợ chồng ông Cả Hiêu nghe. Ông Cả Hiêu lấy làm lạ, cũng kể lại công gái mình bị bệnh đã qua đời cho cha mẹ cô gái nghe. Ông còn chỉ tay lên bàn thờ có đặt tấm ảnh của cô con gái con ông. Trong khi đó cô gái mới đến cứ đi lại trong nhà tự nhiên như là người đã ở đó từ lâu rồi.

Câu chuyện đến hồi kết thúc khi sự kiện đã rõ ràng; cô gái nhất quyết ông bà Cả Hiêu là cha mẹ mình và ông bà Cả Hiêu cũng chấp nhận điều đó vì cô gái nói rõ những chi tiết mà ngoài con gái ông Cả Hiêu ra khó có ai biết rõ chuyện gia đình ông bà. Thế là hai gia đình kết thân với nhau. Dân chúng hai vùng Cà Mau, Bạc Liêu biết được một chuyện lạ lùng hãn hữu trên thế gian, họ bảo cô gái ấy có hồn là con của ông bà người làng Tân Việt nhưng thân xác lại là con của ông bà người làng Vĩnh Mỹ.

Những Bí Ẩn Về Tiền Kiếp

NHÀ BÁO RAY BRYANT (ANH QUỐC)

Trong tạp chí Yêu (phát hành vào hạ tuần tháng 8 năm 1992 tại Hoa Kỳ) có đăng tải một câu chuyện có thật về những bằng chứng về tiền kiếp. Theo đó thì Ray Bryant là nhà báo người Anh, 44 tuổi tự nhiên nhớ lại tiền kiếp của mình rất rõ. Theo Ray Bryant thì khoảng năm 1855, anh ta là một trung sĩ tên là Reuben Stafford và đã tham dự nhiều trận đánh kinh hồn trong đó có trận Crimeé vô cùng khùng khiếp. Đó là trận chiến dữ dội nhất giữa quân Nga và quân Anh, Pháp, Thổ. Trong trận này quân Anh bị quân Nga tiêu diệt 700 người. Trường hợp nhà báo Anh Ray Bryant nhớ lại tiền kiếp đã một thời làm xôn xao dư luận nước Anh.

Lúc bấy giờ chính Bộ Quốc Phòng Anh phải nhờ đến Đại Tá John Bird đích thân tìm hiểu sự thật. Đại Tá này đã cùng với một số sử gia lục lọi các tư liệu trong nha Văn Khố, Quốc Phòng Bảo Tàng Viện Chiến Tranh, các thư Viện Quốc Gia, các tài liệu xưa và đã đi đến kết luận là câu chuyện không phải bịa đặt vì họ đã tìm thấy tên của một trung sĩ tên là Reuben Stafford. Điều chính xác là qua giấc ngủ thôi miên, nhà báo Anh này còn cho biết tiền kiếp của mình là trung sĩ Stanfford, đã chết ở Sebastopol thì trong tài liệu tìm được tại Bảo Tàng Viện Chiến Tranh Anh Quốc cũng có sự kiện này. Đó là chưa kể những trường hợp lạ lùng ăn khớp với nhau về những gì mà nhà báo Anh này đã mô tả vào thời đó: Nào là chuyện gia đình, đời sống trong quân đội, tên người chỉ huy, các loại súng, lương tiền và cả huy chương nữa.

Những Bí Ẩn Về Tiền Kiếp

BÉ GÁI JIMMY Ở CANADA

Jimmy là cháu của bà Emma Michell 82 tuổi sống ở British Columbia. Bà này đã kể lại cho nhà nghiên cứu về sự chết là Jeffrey Iverson câu chuyện dị kỳ có thật sau đây:

Một hôm, Jimmy đang ngồi chơi trong nhà thì bỗng nhiên nghe tiếng chuông nhà thờ rung. Bé hỏi bà rằng: Tại sao không có gì mà tự nhiên chuông nhà thờ đổ, thì bà cho biết: Hôm nay có đám ma của một người địa phương đã qua đời. Bé Jimmy bỗng đứng dậy nhìn qua cửa sổ và nói:

- Bà biết không? Chính người chết ấy đã thuê người đánh đập con và liệm xác con xuống sông đó! Bà Emma ngạc nhiên về câu nói của đứa cháu gái, nên hỏi:

- Tại sao con lại thốt lên những lời kỳ dị ấy.

Bé Jimmy ngồi trên ghế rồi nói như phân trần:

- Để con kể cho bà nghe về chuyện một người cậu, ông cậu này là người đã bị người ta đánh đập dữ dội đến chết và thân xác ông đã được tìm thấy ở sông Bulkeley. Khi người này bị đánh chết và bị liệm xuống sông thì lúc đó con chưa ra đời. Nhưng giờ đây con biết được mọi chuyện là do bởi con chính là người cậu ấy!

Bà Emma nghe Jimmy nói thì vô cùng kinh ngạc và run sợ vì bà nghĩ là cháu bà bị ma nhập. Hơn nữa, quả thật trong gia đình bà có người bị kẻ lạ mặt nào đó đánh chết liệm xác xuống sông và lúc đó, đúng như lời cháu bà nói thì Jimmy chưa chào đời.

Điều cần lưu ý là gia đình giòng dõi của bà Emma Michell là một gia đình kiểu mẫu, nghiêm túc ở vùng Bắc Mỹ Châu, họ tin tưởng rằng con người khi chết vẫn có thể lại tái sinh và sự tái sinh ấy thường quay lại trong gia đình dòng họ.

Những Bí Ẩn Về Tiền Kiếp

CẬU BÉ PAULL TRAVEED

Câu chuyện có thật này xảy ra trong gia đình Traveed ở nước Pháp. Gia đình bà Traveed rất đau buồn vì sinh con hai lần nhưng lần nào đứa con mới chào đời được vài giờ cũng đều chết cả. Hai vợ chồng rất buồn. Họ ngày đêm cầu nguyện Chúa. May mắn là chưa đầy một năm sau khi đứa con thứ hai qua đời, bà Traveed lại chuyển bụng. Đây là đứa con thứ ba. Cả hai vợ chồng đều hồi hộp. Họ chẳng mong chỉ con trai hay con gái, con nào cũng được, miễn rằng đứa bé ra đời mạnh khỏe sống lâu là hai vợ chồng vui sướng rồi.

Quả thật trời không phụ lòng họ, đứa con sinh ra lần này trông vui vẻ, khỏe mạnh. Hai vợ chồng đặt tên cho con là Paul Traveed. Điều kỳ lạ chỉ có bà Traveed để ý theo dõi là trên ngực Paul có cái vết giống cái vết mà đứa con thứ hai của bà lúc chào đời cũng có. Thật ra lúc đó bà có làm một dấu chấm màu xanh như vết chàm lên ngực đứa con đã chết này vì trong thâm tâm bà bà nghĩ rằng đứa con thứ hai này chết đi thì đứa con kế tiếp cũng có thể là nó sẽ lại ra đời. Bà Traveed làm dấu ấn như vậy để xem thử lần sinh thứ ba hài nhi ra đời có còn mang dấu vết ấy không, nếu không thì điều bà nghĩ không đúng. Giờ đây khi thấy dấu chấm màu xanh hiện rõ trên ngực đứa con thứ ba thì bà Traveed vô cùng lo lắng vội vã gọi chồng và nói:

- Anh ơi, xem này, thằng bé này cũng có dấu chấm xanh ở ngực giống cái dấu mà em đã làm lên ngực đứa con bất hạnh thứ hai của mình. Vậy cái dấu chấm này là gì? Có phải là dấu trước đây không? Hay là...Paul chính là đứa con thứ hai của mình? Ngoài ra thằng Paul lại còn có thêm một vết sẹo dài ở bắp đùi mà lúc sinh ra mình đã thấy đó. Người chồng nghe vợ nói thì chạy lại nhìn chăm chăm vào ngực đứa bé. Trên bộ ngực trắng hồng mơn mớn của Paul rõ ràng có một dấu chấm màu xanh.

Hai vợ chồng bà Traveed từ đó sống trong lo âu hồi hộp, họ chờ đợi từng giờ từng phút sự ra đi của đứa con. Nhưng thế rồi suốt trong 12 năm dài đằng đẵng, Paul vẫn khỏe mạnh, ăn ngủ, học hành, đi chơi bình thường như bao đứa trẻ khác. Điều kỳ lạ là mặc dầu còn trẻ con nhưng dáng dấp, cử chỉ, lời nói của Paul lại giống như người lớn. Thỉnh thoảng ngồi trước mặt mọi người trong gia đình, Paull thường phát biểu những câu mà không ai có thể ngờ được rằng ở tuổi nó lại nói được những câu như thế.

Một hôm bé Paul hỏi mẹ:

- Mẹ à! Bên cạnh cửa ngõ vườn nhà mình trước đây có một cây lớn tốt tươi nhưng nay lại không còn. Vậy ai đã chặt nó vậy?

Bà Traveed vô cùng kinh ngạc khi nghe con nói câu đó vì thật sự cái cây mà con bà nhắc đến đã bị chồng bà đốn ngã trước khi Paul ra đời. Tuy vậy bà Traveed cũng lấy làm tò mò, bà hỏi Paull:

- Tại sao con lại biết cây này vì lúc ba con đốn ngã nó thì con chưa ra đời mà?

Paull nhăn mặt tỏ vẻ bức tức và nói:

- Tại sao ba lại đồn cây ấy đi?

Bà Traveed giải thích:

- À! là tại vì cây này dễ trở thành chỗ thuận tiện cho kẻ trộm leo vô nhà.

Paul dần từng tiếng rất rõ ràng:

- Trong số những kẻ trộm ấy có một đứa bị ba đâm chết mẹ có nhớ vụ đó không? Đứa bị đâm chết ấy tên là Jainqueville.

Bà Traveed vừa kinh ngạc vừa lo sợ. Hai tay bà ôm lấy ngực mòm há hốc, bà hỏi Paul dồn dập.

- Nay con! Ai đã chỉ vẽ lời nói bậy bạ ấy cho con! Ai ? Nói cho mẹ biết đi...

Paul nói như phân bua:

- Việc này xảy ra đã lâu rồi má à! Con biết rõ điều này. Không ai kể cho con nghe hết. Con đã biết rõ sự việc là ba đã dùng dao đâm Jainqueville chết gục nơi gốc cây ấy. Jainqueville có một vết sẹo ở đùi.

Bà Traveed quá sợ hãi nên dùng tay che miệng con lại và nói:

- Thôi đi! Con nói nghe ghê quá! Ai dạy con nói thế? Từ nay con đừng nói bậy nữa nhé!

Paul vẫn tiếp tục nói có vẻ hần học:

- Con phải nói; vì đó là sự thật. Con cũng có một vết sẹo ở bắp đùi mà ba má thường thấy đó.

Sau đó, Paul đợi người cha đi làm về và cũng nói tất cả những lời mà nó đã nói với mẹ mình. Tự nhiên ông Traveed lo sợ thấy rõ ràng. Ông có cảm tưởng như tên cướp Jainqueville đã nhập vào xác thân Paul để nói chuyện với ông. Từ đó ông ít khi tiếp xúc với đứa con. Trong khi đó Paul thường tỏ ra lảm lì. Thường ngày nó chỉ loay hoay chơi với một con dao nó mua ở đâu đó. Hết mài lại ngắm nghía. Ông thấy con như vậy càng thêm lo sợ.

Thế rồi một hôm, Paul từ đâu không biết chạy bay về nhà. Bà Traveed kinh ngạc kêu lên: Paul, gì thế con, có việc gì xảy ra thế? Paul vừa khóc vừa đưa cho mẹ xem tờ giấy nhỏ có viết chữ. Trong thư là lời lẽ của ông Traveed thuê người đầu bếp nơi trường học tìm cách giết Paul để phi tang mọi chuyện.

Bà Traveed thấy rõ ràng chữ của chồng mình viết chứ không ai xa lạ. Bà sợ quá nói với Paul: Trời ơi! Sao lại có chuyện xảy ra quá ghê gớm lạ lùng như vậy? Vậy con cứ ở đây với mẹ, đừng đi đâu cả. Paul vừa khóc vừa nằm xuống chiếc ghế trường kỷ cạnh giường mẹ. Sáng hôm sau, trời còn tinh mơ, bà Traveed tự nhiên choàng tỉnh dậy, bà không thấy Paul đâu. Hoảng hốt, bà xô cửa đi tìm, căn nhà vắng lặng, bà cất tiếng gọi, chỉ có người giúp việc chạy lên. Không nghe tiếng Paul cũng như ông Traveed lên tiếng trả lời. Bà Traveed và người giúp việc liền phá cửa buồng của Paul. Cánh cửa mở tung, một cảnh tượng rùng rợn hiện ra: Ông Traveed và thằng Paul đều nằm chết dưới sàn nhà,

máu ra lênh láng. Nơi ngực ông Traveed, con dao mà thằng Paul thường mân mê hằng ngày cắm sâu đến tận cán.

Câu chuyện có thật trên đây đã được tờ báo của Pháp tên là Revue des Deux Mondes đăng tải vào năm 1889 và mới đây được tác giả Thiện Nhật lược thuật lại trong một đặc san Phật Đản xuất bản tại Hoa Kỳ.

Những Bí Ẩn Về Tiền Kiếp

NGƯỜI THANH NIÊN TÊN MICHAEL WRIGHT

Walter Miller là một thanh niên bảnh trai có nhiều nhân tình. Tuy nhiên trong số các người tình, anh ta yêu nhất là cô gái bạn học cũ. Hai người yêu thương nhau rất mực. Không may, vào năm 1967, Walter Miller bị tai nạn xe hơi và qua đời. Cô gái nghe tin bất tỉnh mấy lần. Cô quên ăn bỏ ngủ, khóc lóc suốt ngày đêm. Thế rồi liên tiếp mấy đêm liền cô ta nằm mơ thấy Walter Miller trở về đứng trước mặt cô nét mặt hờn hờ và nói: "Em à! Anh sẽ trở lại với em!". Cô gái mỗi lần tỉnh giấc đều buồn chán vì nghĩ rằng đó chỉ là giấc mơ mà thôi vì không bao giờ người yêu của cô lại có thể trở về với cô một lần nữa. Walter Miller đã chết và năm mồ anh đã bị phủ biết bao lần lá rụng mùa thu rồi.

Bốn năm sau cô gái lấy chồng và sinh hạ một bé trai khá khinh đặt tên là Micheal Wright. Khi đưa bé đúng 3 tuổi nó trở nên khôn lanh lạ lùng và nói chuyện như người lớn. Một hôm Micheal nói: "Con chính là Walter Miller. Cách đây khoảng ba bốn năm đã bị tai nạn xe hơi, chiếc xe lăn xuống dốc, cửa kính vỡ tan..." Sau đó, Michael kể hết tất cả những gì về mình, về cô nhân tình (giờ đây chính là mẹ của Micheal) và còn nói rõ tên người em gái của Micheal Miller nữa, đã mô tả rõ ràng thành phố mà Micheal Miller đã cùng người bạn dừng lại nghỉ ngơi trước khi tiếp tục lái xe lên đường rồi tai nạn chết người xảy ra... Câu chuyện này đã được tác giả Quỳnh Châu lược thuật lại trong Tiền Phong (1991-Hoa Kỳ).

Những Bí Ẩn Về Tiền Kiếp

SỰ TRỞ LẠI CỦA NGƯỜI CON GÁI ÚT

Vợ chồng anh chị T. Nh. (chồng người Mỹ, vợ người Việt) có một người con gái rất dễ thương nhưng không may cháu lại qua đời (ngày 2 tháng 2 năm 1992). Điều kỳ lạ là trước khi mất độ ba ngày, cô con gái này đã gọi điện thoại nói với mẹ là: "Mẹ đừng lo cho con, con lớn rồi, con sẽ trở lại sớm." Rồi cô con gái lại gọi tiếp:

- Ba mẹ à! Con sẽ là một người mới lạ mà chính ba mẹ sẽ không ngờ tới. Rất đặc biệt!

Hai vợ chồng anh chị T. Nh. không hiểu con gái nói gì lạ quá. Khi cô gái qua đời một tháng thì người cha là anh R. K. nằm mơ thấy cô con gái đứng trước mặt anh ta và nhắc lại một câu thật lạ lùng:

- Từ nay ba đừng ra thăm mộ con nữa vì con sắp đi rồi, con sẽ đầu thai lại vào tháng 11 tới đây.

Điều kỳ dị là đúng vào ngày 11 năm đó người con gái lớn thứ hai của anh chị T. Nh. bấy lâu có vẻ đăm chiêu tư lự bỗng nhiên trong bữa ăn tối đã nói với gia đình như sau:

- Ba mẹ ơi! Con đã có thai.

Đối với bậc cha mẹ khi nghe con gái mình chưa tổ chức cưới hỏi mà thốt ra câu đó thì đều hết hoảng, lo buồn nhưng đối với hai vợ chồng anh chị T. Nh. lại như bàng hoàng rung động theo một nỗi vui mừng khó tả. Người chồng (anh R. K.) đã nói với chị T. Nh:

- Anh biết cháu ngoại mình không ai khác hơn là con gái mình đã đầu thai lại.

Thế rồi hai vợ chồng anh chị T. Nh. lo chuẩn bị đám cưới gấp cho con gái. Hôn lễ cử hành ngày 27 tháng 12 năm 1992.

Khi cháu bé ra đời, càng ngày gương mặt cháu càng giống cô con gái của anh chị T. Nh. như đúc. Hàng ngày hai vợ chồng chị T. Nh. đi làm về là không còn muốn ngủ nữa, cứ lo bế ẵm bé vì đây không những là cháu ngoại họ mà còn là con gái muôn vàn mến yêu của họ nữa...

Những Bí Ẩn Về Tiền Kiếp

SỰ TRỞ LẠI CỦA NGƯỜI CHỒNG TIỀN KIẾP

Năm 1974 gia đình chị Lê Thị Khanh H. tổ chức lễ cưới cho chị rất linh đình tại một khách sạn lớn ở Sài Gòn. Hai vợ chồng chị đi Đà Lạt để hưởng tuần trăng mật. Trên đường xe chạy đến Đà Lạt chồng chị là anh L., một sĩ quan không quân, cứ nhắc đi nhắc lại một câu chuyện thật lạ lùng: "Đây là lần cuối cùng tụi mình đến Đà Lạt chơi". Chị Khanh H. bảo chồng đừng nói câu kỳ quặc đó nhưng anh ta cứ nói và còn bảo: "Em à! Lần đầu và lần cuối em à!"

Ngày trở về trong khi xe đang chạy thì tự nhiên một chiếc xe chở củi lớn ở bên đường chạy ra khiến chiếc xe chở hai vợ chồng chị Khanh H. phải quặt tay lái và lấn xuống cái dốc gần đó. Lạ lùng thay, chiếc xe chỉ nằm vắt ngang một thân cây to lớn ở sườn đồi. Chị Khanh H. không hề gì, chỉ xây xát mình mấy nhưng người chồng chị lại bị thanh sắt ở phía trước đập mạnh vào phía lá gan nên bất tỉnh. Xe cứu thương cấp tốc chở hai vợ chồng về bệnh viện Sài Gòn. Bác sĩ cho biết anh L. khó sống, chỉ hy vọng còn chống chọi với tử thần độ một tuần lễ là nhiều. Chị Khanh H. khóc đến gần hết nước mắt. Chị không ngờ câu nói lạ lùng của người chồng mới cưới lại là một sự thật. Phải chăng đó là oan nghiệt, khổ đau, nghiệp chướng hay ma quỷ nhập?

Trong khi đó, anh L. khi tỉnh khi mê. Trước khi anh qua đời độ 3 ngày, tự nhiên anh L. tươi tỉnh hẳn lên, ngồi dậy ăn được và anh đòi ăn cháo cá. Trông anh có vẻ sáng khoái, vui vẻ, anh nắm tay chị Khanh H. và nói say sưa:

- Anh không chết đâu, em đừng lo. Mà nếu anh có chết thì chỉ có thể xác anh chết mà thôi vì anh sẽ quay về với em, sống với em mãi mãi. Tại sao chúng mình mới sống với nhau đã vội chia tay, tại sao lại có điều vô lý đáng cay đó?

Nói xong một hơi dài thì anh L. lại có vẻ mệt mỏi trở lại.

Ngày 10 tháng 12 năm 1974 lúc 1 giờ sáng, anh L. đang nằm thiêm thiếp bỗng ngồi nhồm dậy nhìn quanh. Chị Khanh H. hốt hoảng chạy lại đỡ anh và hỏi:

- Sao anh trở dậy làm gì: Anh đi tiểu phải không?

Anh L. lắc đầu nói:

- Anh sắp xa em rồi. Nhưng em cứ tin tưởng rằng anh sẽ trở lại với em trong một thời gian không lâu. Lúc đó tuy em không thấy anh nhưng chính anh là người đó, anh quyết tâm thực hiện điều anh mong ước..."

Nói xong câu đó, anh L. từ từ nằm xuống có vẻ mệt lả và khoảng 4 giờ sáng thì anh trút hơi thở cuối cùng.

Chị Khanh H. khóc ngất và bất tỉnh nhiều lần tại bệnh viện. Người nhà và chính các y tá, bác sĩ ở bệnh viện đều biết về câu chuyện lạ lùng này, và ai cũng khuyên chị tin tưởng vào lời trấn trấn của anh L..

Cha của chị Khanh H. là một người có đạo không tin chuyện đầu thai Luân Hồi nhưng mẹ của chị lại tin rằng người con rể của bà sẽ đầu thai trở lại.

Thời gian thấm thoát đã một năm qua. Năm 1975 người em gái của chị Kh. lên xe hoa về nhà chồng, và đến năm 1976 thì hạ sinh một cháu gái. Điều kỳ lạ là cháu bé này rất khôn ngoan. Mới 3 tuổi mà cháu đã nói được những câu như người lớn với lý luận rất rõ ràng. Chị Khanh H. cho biết tháng 3 năm 1980 chị quyết định vượt biên cùng với hai vợ chồng người em gái của chị.

Hôm chuẩn bị đồ đạc để đi, bỗng nhiên cháu bé nói cho cả nhà nghe:

- Nhớ đừng quên đem nước theo, tháng này đi biển êm nhưng thiếu nước cũng chết.

Nói xong cháu chạy vào phòng chị Khanh H. lấy cái bi đồng nước của quân đội ra đưa cho chị Khanh H. và nói:

- Đây là cái bi đồng nước mà ngày xưa mình thường dùng khi về quê chơi chắc không ai còn nhớ. Vật kỷ niệm của mình mà. (Cái bi đồng nước này là của anh L. mang về nhà)

Mọi người trong nhà đều ngạc nhiên. Riêng chị Khanh H. thì cảm thấy như có một luồng điện lạnh chạy từ chân tới đầu chị. Chị tự hỏi: Phải chăng anh L. đã đầu thai vào làm cháu gái của chị?

Mấy ngày sau có tin công an đi điều tra về vụ tổ chức vượt biên trong phường khiến mọi người lo sợ. Do đó, vợ chồng người em gái không dám vượt biên nữa. Trong khi chị Khanh H. vẫn giữ lập trường cương quyết. Một hôm, gần ngày lên đường, cháu bé chạy lại nói:

- Đừng có lo, công an đi kiểm soát là mưu mô đó thôi, như vậy càng dễ đi, nếu không ai đi, cháu đi.

Vừa nói cháu vừa chuẩn bị đồ đạc cùng với chị Khanh H., cử chỉ chừng chạc như người lớn.

Hôm xuống ghe hai vợ chồng của người em gái chị Khanh H., cứ ngập ngừng lo sợ, cuối cùng khi bước xuống ghe chỉ có chị và cháu bé đi thôi.

Khi ghe được kéo vào đảo Bi Đông nằm trên cát tự nhiên cháu bé nói với chị Khanh H. giọng như người lớn:

- Nằm đây mà nhớ lại ngày xưa mình cùng nằm ngắm trời mây ở Vũng Tàu. Tự nhiên chị Khanh kinh ngạc, tại sao cháu bé lại nói điều kỳ lạ, chưa bao giờ bé đến Vũng Tàu. Vậy đó là lời nói của ai? Có phải là của chồng chị không? Vì kỷ niệm ấy không bao giờ phai trong trí chị, những ngày chưa cưới, chị và L. thường về Vũng Tàu nằm trên bãi cát ngắm biển và trời mây. Khi qua Hoa Kỳ, càng ngày bé càng có những lời nói, cử chỉ hoàn toàn giống như chồng của chị Khanh H. ngày nào. Cho đến nay chị vẫn còn sống độc thân. Chị coi cháu gái ấy là nguồn sống độc nhất của chị, là niềm hy vọng của chị và cũng là toàn bộ những kỷ niệm của người chồng đáng thương của đời chị.

***Chị Khanh H. hiện giờ đang ở tại Florida với đứa cháu gái của chị.